

ÖLÜM NE BİLİYORUM. YENİDEN BİR OLMAK SADECE. TEK İSTEDİĞİMİZ BU

Tanrı bir kişinin yaşamına son vermek isterse, ona ne olur?

İnsanlar aptallar.
Gerçekten aptallar.
Biz insanları sevmeyiz.
Beş kişiyiz biz, birbirimizi severiz.
Beş kişilik bir dünya bizimki.
Beş, en sevdiğim rakam.
Babam mı?
O da var tabii.
Annem kızmasın diye sever gibi yaparız.
Her sabah yanımıza gelsin diye, babayı sever gibi yaparız.

Uyur hemen, yorulur.
Çok çalışır.
Biz dışarı çıkmayız.
Bütün fotoğrafları yırttım.
Annemin elinin değdiği her şeyi yok etmek istiyorum.
İçimde kırılan her şey canımı acıtıyor.
Ben asker değilim.
Ben mühendis de değilim.
Kimsin söyle bakalım?

Annemin oğluyum.
Annemin oğluyum.
Karnum acıkıyor benim

Annem bir dehaydı, dehasını kimseye göstermek istemedi.
Biz beş kişiydik.
Nisan, en korkunç ay.
Karnum çok aç.

sayfa 3'te

ŞEYDA'NIN ŞARKISI
sayfa 3'te

SESSİZLİK VE KEDERLİ ŞEYLER

sayfa 3'te

GÖZDEN GEÇİRİLMİŞ İKİNCİ BASKI

EŞREF YILDIRIM "HIÇ KIMSENİN ÖLÜMÜ" 18 MAYIS-16 HAZİRAN GALERİ ZILBERMAN

DİĞER SAYFALARDA DOKUNANLARIN ÜÇÜNCÜ SAYFADA İLMEKLERİ ÇEKİLİR

■ Üçüncü sayfada ölenler herkesten uzaktır. Üçüncü sayfa ölümleri münferittir her zaman.

Bir ölüm üçüncü sayfaya düştü mü bir talihsizliğin ya da şiddeti elinin ucunda hazır tutan bir cehaletin eseri olur. Vah vah'lı bir şükürün toz dumanında kaybolur merdiven altı atölyeler, sigortasız işçiler, iş cinayetleri, meslek hastalıkları, çocuk işçiler, banka kredisiyle çıkılan tatiller, asgari ücretli şoförler, ehliyetsiz sürücüler, göçmenler. Hepsi kaybolur. Geriye cehalet kalır, talihsizlik kalır. Geride kalanlara bir şükür bırakacağımı anladım. "İnsanlar ne şartlarda çalışıyor..."

buna da şükür..." diyecek insanlar bıraktığıma. Bir çadırda yanıcaya, bir gölde donuncaya, bir inşaattan düşünceye, göçük altında kalıncaya, ağır metal sanayinin, artan gemi ihracatının ya da tekstilde dünya bilmem kaçınıcı olmuşluğumuzun (biz?) altında ezilinceye kadar. Hikâyeler birbirine bağlanmaz üçüncü sayfada. Büyük hikâye her gün inkâr edilir. Orada her ölüm münferittir.

sayfa 3'te

ÖMÜR NE Kİ? YABAN OTU. UÇURUM BİTKİNİ

- Beni sev, demiştir adam kadına.
- Beni sev, demiştir kadın adama.
Ama mümkün olmamıştır.

sayfa 3'te

ALLAHIN ÖLÜ ÇOCUKLAR İÇİN BİR MÜJDESİ VAR MIDIR?

■ Bana deseler ki "bir soru hakkın var, sor Allah'a", onu sorardım. Her yerde çocuklar ölüyor. Hep çocuklar ölüyor. Belki biraz utanırdı.

HIÇ KİMSE'NİN ÖLÜMÜNÜ İZLEMEKLE YETİNİYORMUŞUM.

sayfa 3'te

İNSANLAR BAŞKASININ ACISINI İZLEMAYA MERAKLIDIR HER YERDE

sayfa 3'te

ÖLMESEYDİ HAYATTA İÇMEZDİM Bİ DAHA ONUNLA

sayfa 3'te

BİR ÇOCUK ÖLÜMÜ HABERİNİN HER SÖZCÜĞÜNDEN YOKSULLUK FIŞKIRDIĞINDA İNSANIN UTANÇLA SIKIŞMASI GEREKEN BİR KALBİ VARDIR.

sayfa 3'te

KOMŞULardan HIÇ SES ÇIKMADI

■ Hepsi manzarayı görebilecek en güzel odalarına geçip perdelerinin arkasından olan biteni merakla izliyordu. İzlemeyenler içinse ilk akşam dedikodusu buluşmasında çaylar, kahveler eşliğinde her şey abartısıyla anlatılacaktı. Her şey kaşla göz arasında olmuş dediklerine göre. "Ne yaparsın anacım, yuva bozulmaya görsün bir kere, arkası ip söküğü gibi geldi işte..."

sayfa 3'te

GÖRÜR GİBYİDİ RUHLARIMIZIN KEDERLİ ALEVİNİ

sayfa 3'te

KALBİNE ATMAK ZOR GELİR OLMUŞ. DURMUŞ.

■ Gazeteler haber yapmışlar bu başarılı evladın beklenmedik ölümünü. Yanında yıllar önce ölen diğeriyle.

sayfa 3'te

KORKUNÇ AMA ÇOK KORKUNÇTUR YAŞAM

■ Söylemek isterim ki, altından çekiştirsek, üstünden tikiştirsek, yanlardan sıkıştırarak da korkunç ama çok korkunçtur yaşam; ama söylemek isterim ki yaşam asla bir bahane değildir. Yaşamın kendisi gelir; bütün korkunçluğuyla, açıklığıyla, kör edici ışığıyla bir bahane olmamak için gelir. Sizin birbirinizi sevmeleriniz mesela. Siz, birbirinizi sevmelerinizin sadece sizi ilgilendirmedigini

öğrendiğiniz gün, daha fazla "ben kimim?" diye sormayacaksınız. Çünkü bu soru sahte. Çünkü artık bu soruya ben sizin yerinize de inanmıyorum. Çünkü bu gaddarlığım, çünkü bu despotluğum, bu şiddet yüklü küçümsemem, sizin kurtuluşunuz olacak. Çünkü sizin incinen göğsünüz meselenin hakkını veremedi. Yanıldık, kabul edin.

sayfa 3'te

BÜTÜN ESİNTİLERLE VE KÜLLERLE, TAPILASI ÖLÜMCÜL TİTREŞİMLERE

sayfa 3'te

İKİNCİ BASKI

Ibrahim Barış, 2012
125x61,5cm, 125x61,5cm
Tuval Üzerine Karışık Teknik, Diptik, Mixed
Media on Canvas, Diptych

▪ Gazeteler haber yapmışlar bu başarılı evladın beklenmedik ölümünü. Yanında yıllar önce ölen diğeriyle. “Bar cinayeti zanlısı kalbine yenildi” Zamanında diyemezliğini, “zanlı” korumasıyla tükürüp, kusarak. Okuyucuya düpedüz, neredeyse bağıra bağıra katil oydu diyerek.

KAFAMI ÇIKARIP ÖLÜMÜMÜN ARKASINDAN NELER OLACAĞINI GÖRMEK İSTİYORDUM

Merve, 2012
116x81,5 cm
Tuval Üzerine Karışık Teknik, Mixed Media on Canvas

Bu halleriyle insanların ilgisini çekiyorlar, bir kaç adım öne çıkıyorlar. Kürt, arap, çerkez, göçmen ya da çingene de değilim. Annem fransız babam türk gibi çeşitli melezliklerim de yok. Bana neden ölmek istediğimi soruyordun ya, bunlardan herhangi biri ölmeme neden olabilir işte. Yok, çok abarttım sanırım...

Bugün kendimi mektupların sayesinde iyi hissediyorum, ilk defa birisi bana mektup yazıyor. Gerçi bana yazdığını bilmeden yazmışsın ama olsun, böyle oyunları severim. Bugün ne doktor geldi ne hemşire... Hava da güzel gibi. Dışarıyla aramda kalın bir cam ve arkasında da parmaklıklar var. Sanırım tekrar intihar etmeyeyim diye konulmuş. Camları kırabilirim belki ama hayır, tekrar intihara kalkışacağımı düşünmüyorum. Planlanarak gelmemeli ölüm, kendiliğinden bir şekilde olmalı. “Rastgeleliği başarmak çok zordur. Dikkat etmezsen düzen kendini gösterir” diyordu Stephanie, The Science of Sleep filminde. Bence de öyle.

...

Ara vermek zorunda kaldım, kusura bakma. Skıldım gelen doktor ve hemşirelerin “bugün nasıl hissediyorsun?” sorularından. Onların bana sordukları bu soru penceresinin karşısında duran yıkıldı yıkılacak yüksek tavanlı, cumbalı kimsesiz evin perişanlığı gibi geliyor. Yerli yabancı turistler, fotoğrafçılar gelip hayretler içinde kalıp, çeşitli açılardan ve acılardan fotoğraflar da çektikten sonra onu kaderine bırakıyorlar... Oysa ben bir çocuk doktorunun stetoskobu gibi evi dinliyorum. İçindeki aşıkların gıcırtilarını, kurtçukların sesini, bir zamanlar bir köşesinde gizli gizli sevişmeleri, öksürükleri, gözyaşlarını ve yalnızlıkları... Sonra sakinleri gidince dinsiz tinerici çocuklarının masumane gülüşleri...

Ama sonra kentsel dönüşümler gelip kemoterapinin başarısız olduğunu söylüyorlar. Yıkılması gerektiğine 6'ya 5 oyla karar veriyorlar. Hep böyledir, yıkılması gerektiği zaman kazananlar hep çoğunlukta olanlardır.

Sevgili Hiç Kimse,

Hastaneye beni ziyarete gelmek istediğinden bahsetmişsin. Geldiğinde sen de neden ölmek istediğimi sormayacaksan olur.

Çünkü karanlığa yuvarlanmak istedim. Okuduğum romanlardaki gibi ölmek istiyordum ama bir taraftan da kafamı çıkarıp ölümümün arkasından neler olacağını görmek istiyordum. Ah bu ütopyik hayallerimiz!

Bugün çok yazamayacağım, sadece senden bir isteğim olacak, eğer geleceksen, bana gelirken bahsettiğin “Çocuk Çocuk” kitabını getirebilir misin?

Sevgili Hiç Kimse,

Geleceğini beklerken o güzel günde... Pencereden dışarıyı izliyordum. O eskimiş, püskümüştü ama hâlâ aristokrat vakarlı evin öntünden aylak aylak yürüyordu birisi. Muhtemelen onun da dikkatini çekmişti, duvarında “çok aşk var” yazıyordu, hemen altında ise lütfen yaklaşmayın, park etmeyiniz, tehlikeli ve yasaktır!... Ne ibare ama, yetkililer her şeyde söz sahibi! O da aldırmamış, köhnemiş pencerelerin içerisinde neler olduğunu görebilmek için biraz daha yaklaşmıştı.

İşte o sırada, o boşlukta yaşama isteğim gerçekleşiyordu, hiç güzel! Yukarıdan gelen bir beton parçası, süzülüp süzülüp... Sonra o ağır çekim filmlerdeki gibi olmayan bir hızla başından omzuna sıçramış, ardından sen de ne olup bittiğini anlamadan yere serilivermişsin. Sen olduğunu çok sonraları anlayacaktım. Hemen başında bir kalabalık, sonra birisi kucağına alıp doğrucu benim bulunduğum hastaneye getirdi. Aynı bölümde olamazdık, ben ölmek isteyenler bölümünderken, sen istemeyerek ölmek zorunda olabileceğin bölümüne götürüldün. Bir gün komada kalmışsın. Sonra ölmüşsün. Ertesi gün taburcu oluyordum. Aşkap evini önden geçerken izlerini gördüm kanının. Toprağa karışmak yerine sık döşenmiş kaldırım taşlarının ardından akmış, bir ızgaradan içeriye girmiş... Şehrin bokları kanına buluşmuş... Kırmızı boklarda zehirlenmiş bir şehir!

Ölmek isteyip başaramayan bense meğer senin, Hiç Kimse'nin ölümünün izlemekle yetiniyordum. Ve öldüğün yerde beton parçasının altında bulunduğum “Çocuk Çocuk” kitabıyla!

BİR KALP OTUZBİR YILDAN SONRA ATMAKTAN VAZGEÇMİŞ DURMUŞ

UMUT

Bir kalp otuzbir yıldan sonra atmaktan vazgeçmiş. Durmuş.

Aynı kalp yıllar önce öyle buz kesmiş ki öfkeden, öyle alev almış ki nefretten, birisi değilmiş, bir başka kalp yitmiş.

Herkes gençmiş, gencecikmiş. bir kız varmış. Geceymiş. Kalabalıkmiş. Müzik gümbür gümbürmüş. Gerginlik tırmanmış, merdivenlerde itiş kakış olmuş. Bir şişe kırılıp boğaza girmiş. Bir bıçak karna birkaç kez. Birisi değilmiş. Kan olmuş akmış. Direnmiş de ancak iki gün daha dayanmış.

Galibin tarafında güç varmış, ve para. Gücün olduğu yerde korku, paranın olduğu yerde ikna.

Yerler çarçabuk yunup yıkanmış. Garson önce kesin kes gördüm demiş. Sonra ise karanlıktı. Görenler karanlıktı, duyanlar müzik yüksekti demiş.

Koskoca mahkeme, tanıkları celseye getirememiş.

Zanlı serbest bırakılmış. Halen tutuksuz yargılanmaktaymış. Yıllar geçmiş. Evlenmiş. Mutluluğu haber olmuş. İş kurmuş. Çok para kazanmış. Başarılı oğul iken bir de baba olmuş. Yine olmuş. Sonra, aslında hala gencecikken, otuzbir yaşında, kalbine atmak zor gelir olmuş. Durmuş.

Gazeteler haber yapmışlar bu başarılı evladın beklenmedik ölümünü. Yanında yıllar önce ölen diğeriyle. “Bar cinayeti zanlısı kalbine yenildi” Zamanında diyemezliğini, “zanlı” korumasıyla tükürüp, kusarak. Okuyucuya düpedüz, neredeyse bağıra bağıra katil oydu diyerek.

Sekiz yıl, yirmi tanık. Başka bir haberde yirmibeş. O günden bugüne yirmi kere, yirmibeş kere sekiz yıl yaşamışlar Barış'ın üzerine.

Narin, 2012 • 87x116,5 cm • Tuval Üzerine Karışık Teknik, Mixed Media on Canvas

ANLAŞILMADI NARİN BİR ÇİÇEK

SÜREYYA AYLİN ANTMEN

gecenin ilk ışıklarını görmek içindi kıyıları olanaksız suların azar azar denizlere karıştığıydı yıldızlar öyle huzursuz, gündüzlü beklemeye görür gibiydi ruhlarımızın kederli alevini

çünkü hiç anlaşılmadı gökyüzü kanatlar göçteyken bile ve içten içe büzülürken dallarda yemişler bal kovanları ıssızlaşırken birer birer onca telaşlı akıntı arasında anlaşılmadı yeryüzü ağzındaki uykulu yele savrulurken yaprak yaprak anlaşılmadı narin bir çiçek

ŞEYDA'NIN ŞARKISI

SÜREYYA KARACABEY

Kafese kapatıldı -eskiden kuştu- Zaman geçti uzun ve ağır Pasını içti günlerin Kovana bir ejderha daldı Şimdi kafasının içinde arılar Kirazları ediyor elsiz bir kaşık Anne tuz ruhuyla temizliyor kiraz lekelerini Bir kolu kopmuş oyuncak bebek Camlardaki buğuya baba gel yazıyor Eskiden çocuktu Kovanda yaşadırı

Kovandaki ejderha parçaladı çocukluğunu Sen ölüsün ey Ey hiç yaşamamış gibi dedi Kalsaydı anne utanır Kalsaydı baba bağırır Kalsaydı hiçbir şey kalmazdı senden Çocukluğundan bir iz bile Gittin şimdi ne kaldı senden geriye Sadece tuz ruhu kokusu Sadece tuz ruhu kokusu

Şeyda, 2012
130x123,5cm
Tuval Üzerine Karışık Teknik, Mixed Media on Canvas

Ya onu/beni bu “travma”dan kurtarmak için hiçbir şey olmamış gibi davranmalarına ne demeli? Hayata umut veren şeylerden konuşmaları, “daha yasayacak güzel günleri varmış ki rabbimiz bize bağışlamış”ları... Üzerlerinde bir polyanna hırkası giymişler de, beyaz önlükleriyle sanki mezarlarından beni kurtarmaya gelmiş kefenli ölümlüler gibi. Ama yakalı ve cepli önlükleriyle, kefen? Oysa ben yakılmak isterdim, beyaz çabuk kirleniyor, değil mi anne? diye soramadım. O yüzden atleterimi hep mavi ya da o asker yeşili alırdı. Ben nefret ederdim ikisinden de, beyaz en güzeliydi. Ve yurttan kalmaya başladıktan sonra hepsini çöpe atıp beyaz olanlarından aldım, onun hiç haberi yoktu, işte bu kadar kopuktuk birbirimizden.

Sevgili Hiç Kimse,

Ben bir darbe çocuğu değilim, anne-babamdan birisi ya da her ikisi de ölmedi, boşanmadılar da, trafik kazası, kardeş kaybı, deprem vs. gibi hayatımı ilginç kılan bir hikâyem de yok. Nedense böyle insanlar hep tuhaf geliyordu gözüme.

HİKÂYELER BİRBİRİNE BAĞLANMAZ ÜÇÜNCÜ SAYFADA BÜYÜK HİKÂYE HER GÜN İNKAR EDİLİR ORADA HER ÖLÜM MÜNFERİTTİR

▪Tozar üçüncü sayfalar. Orada aile cehennemdir, aşk cinayet sebebi, çocuklar çukurlara düşer, apartman inşaatlarında tecavüze uğrar, ormanlarda kaybolur, arabaların altında kalır, ambulans bekler, anneler babalar sinir krizi geçirir ve güçlkle sakinleştirilir, kadınlar kan fiskiyesine döner, sokaklarda sürüklenir, kötü yollara düşer, erkekler varını yoğunu kumara verir, sefil hayatının içinde bir aşk buldu mu elini kolunu nereye koyacağını bilemez, çarpar, devirir. Tozar üçüncü sayfalar, tozar.

Tuğra, 2012, 128X119 Cm, Tuval Üzerine Karışık Teknik, Mixed Media on Canvas

Şah, 2012
116X78cm
Tuval Üzerine Karışık Teknik, Mixed Media on Canvas

PELİN TEMUR

ŞAH- Bir ölüm üçüncü sayfaya düştü mü bir talihsizliğin ya da şiddeti elinin ucunda hazır tutan bir cehaletin eseri olur. Vah vah'lı bir şükürün toz dumanında kaybolur merdiven altı atölyeler, sigortasız işçiler, iş cinayetleri, meslek hastalıkları, çocuk işçiler, banka kredisiyle çıkılan tatiller, asgari ücretli şoförler, ehliyetsiz sürücüler, göçmenler. Hepsi kaybolur. Geriye cehalet kalır, talihsizlik kalır, "duydun mu, vah vah... ne insanlar var, çık çık çık..." kalır. Üçüncü sayfada ölenler herkesten uzaktır. Üçüncü sayfa ölümleri münferittir her zaman.

TUĞRA- Ben kaybolmadım, öldüm. Annem babam da kaybolduğumu düşündü, ama ben öldüm. Annem üzerime ismimi yazmıştı. Önünde sonunda gelecek kayıplıktan korusun diye beni. Annem yoksulların kaderini bilirdi. Annem sandı ki, isim insanı bir yere işler. Böylece insan dünyada savrulmaz. Beni tuttu tarihe işledi, sonra da kendime işledi. Ama ben savruldu. Bir arabamın altına kadar.

ŞAH- Şimdi, misal, Tuğra'nın hikâyesiyle benim hikâyem ayrı ayrı durur. Benim adım şah, onunki tuğra. Biz birbirimize işaretiz. Biz yoksulluğun içinde dilenen tarihiz.

TUĞRA- Her şeyin bir olduğu uzun çocukluk uykusundan sonra, her şeyin ayrılıp kendi güzelliğini bulduğu bir sabah. Sanki dünyadaki ilk sabahım. Bisikleti hızla sürüyordum. Dünya akıyordu her yanımdan. Dünyanın içinde savruluyordum, tozu yordum. Kimseye anlatamadım, insan dünyada kaybolmaz. Kırk yerinden işlenir hikâyesi. Bir tek cümleyle sığabilir insan dediğin. İnsan, kırk yerinden işlenir bir cümledir.

ŞAH- Tozar üçüncü sayfalar. Kotun kumundan önce o kum dolar ciğerlerimize. Orada aile cehennemdir, aşk cinayet sebebi, çocuklar çukurlara düşer, apartman inşaatlarında tecavüze uğrar, ormanlarda

kaybolur, arabaların altında kalır, ambulans bekler, anneler babalar sinir krizi geçirir ve güçlkle sakinleştirilir, kadınlar kan fiskiyesine döner, sokaklarda sürüklenir, kötü yollara düşer, erkekler varını yoğunu kumara verir, sefil hayatının içinde bir aşk buldu mu elini kolunu nereye koyacağını bilemez, çarpar, devirir. Tozar üçüncü sayfalar, tozar. Ölümleri aynı tozun içinde yitecek insanların ciğerine ilk bu kumlar dolar. İşçi ölümleri de oradadır. Aynı talihsizliğin başka bir tarafı gibi. Oraya düşen haber hemen yanına cehalet alır, "insanımız bilinçsiz" alır, en insafıyla "vah vah..." alır. Ben, üç yıl oksijen tüpüyle yatakta yatarken, bu haberleri okudum. Ben öldükten sonra ölümüm ne olacak onu görmek için. Geride kalanlara bir şükür bırakacağımı anladım. "İnsanlar ne şartlarda çalışıyor... buna da şükür..." diyecek insanlar bıraktığı. Bir çadırda yanıcaya, bir gölde donuncaya, bir inşaatın düşünceye, göçük altında kalıncaya, ağır metal sanayinin, artan gemi ihracatının ya da tekstilde dünya bilmem kaçınıcı oluşumuzun (biz?) altında ezilinceye kadar. Hikâyeler birbirine bağlanmaz üçüncü sayfada. Büyük hikâye her gün inkar edilir. Orada her ölüm münferittir.

TUĞRA- Mehmet Şah Abi savrulmaz mesela. Onun ciğerinde ağırlık var. O yüzden ağır ağır yürüyor. "Büyük bir hikâyenin içinde dolaşıyorum." diyor. Ben savrulduğumdan tam bilemiyorum o nasıl bir hikâyedir. "Senin adın tuğra, benimki şah. Sen bana işaretisin, ben sana." diyor. Ben hiç tanımam Mehmet Şah Abi'yi. Ona soruyorum beni tanıyor mu diye. "Tanıyorum tabii." diyor. "Bizim orada da bebeler vardı. Aynı senin gibi. Çoğu hapiste." "Çocuklar hapse girmez ki." diyor. "Bizim orada girer." diyor. "Ama onlar başka çocuk, ben başka. Beni tanıyorsun." diyor. "Dünyanın bütün çocukları bir," diyor "hele yoksullarsa."

ŞAH- Misal ben... Benim bir köyüm vardır içinde barınmadığım. O köye gelen askerler vardır. 20 yaşında. Ben, onlardan birkaç yaş büyük anca. Sonra onların bizi ölüme katıp aynı büyük hikâyenin bir yerinden bir yerine sürüşü vardır. Bizim yaşamak için şu garip inadımız vardır. Bir arabamın altında kalıvermedik misal. Bir çukura düşüvermedik. Bizi

şehre taşıyan otobüsün şoförü direksiyon hakimiyetini yitirivermedi. Bir şarampol bizi yutuvermedi. Biz ölümümüzün gün gün biriktirdik. Ciğerimize. Sonra gün gün nefes almaya çalıştık. Ciğerimize.

TUĞRA- Ben bisikletle, işte böyle, dünyayı savururken, bir kadın gördüm, bir arabamın içinde. Sonra o kadın bende ölümü gördü, benden korktu. Bir çarpma sesi duyduk. Kadın da, ben de. Bisikletle ben savrulduk. Bir de babamın aldığı güneş gözlüğü. Kadının arkasında güneş vardı. Kadın üzerime eğilirken toz oldu, toz oldu, toz oldu. Bir nefeste içime çektim kadını. Korkusunu alayım istedim. Korkmasa belki ölmeyecektim. Kadın iki oldu. Kadın bir oldu. Sonra birbiriyle konuştu kadın. Öldürürler bizi, dedi. Ölmez, bir şey olmaz, dedi. Ehliyetin yok, ceza alırsın, dedi. Nasıl küçük baksana, bisikleti de ne acıklı duyuyor, kesin öldürürler bizi, dedi. Çok kanı varmış bak, ölmez, dedi. Kadın kayboldu. Toz bir süre kaldı güneşin önünde; sonra o da kayboldu.

ŞAH- Bir büyük hikâyenin arasında burasında yitenleriz biz. Parça parça ölenler orada burada. Yoksulluğun çeşit çeşidinde, çeşit çeşit ölümler bulanlar. Tuğra'nın annesi üstleri işçiler misal, hastanede, babası asgari ücretle şoför. Ben merdiven altı bir odada kot kumların sigortasız, kaçak. Asgari ücret belirleme komisyonları, esnek çalışma yasaları, bankaların kredi koşulları, doların seyri, piyasaların tepkisi ve beklentileri, bilmem ne sanayisinin yükselişi ya da düşüşü, uluslararası ekonomik dengeler, enflasyon, bilmem hangi ülkenin bilmem hangi politikası nedeniyle sınırlarımızdaki (biz?) durum, ceza yasasında yapılan, yapılacak, yapılamayacak değişiklikler, belediye yetkilileri, şehir düzenlemeleri, seçim barajları ve daha bir sürü şey de dahildir mesela hikâyelerimize. Ama onlar başka sayfalara yazılır. Sayfa sayfa bölünür hikâye. Diğer sayfalarda dokunanların üçüncü sayfada ilmekleri çekilir. Bir gün, bir çocuğun acısını, bir ciğerin sancısını hafifletmeden bunu anlatmanın bir yolu bulunacak. İhtimal ki, o gün herkes için bir başka hikâye başlayacak. Dünyanın tüm işçileri ve dünyanın tüm çocukları için.

"Hiç Kimsenin Ölümü" isimli sergi 2008 yılından bu yana devam eden, gazetelerin 3. sayfalarında yayınlanmış sıradan insanların haber değeri taşıyacak ölçüde sıradışı ölüm hikâyelerinden yola çıkılarak oluşturulmuş bir dizi tuval resmi ve enstalasyondan meydana gelen aynı adlı serinin devamı niteliğindedir.

Üzerinde üçüncü sayfa haberlerini de taşıyan bir malzeme olarak gazete kağıdı kolay bulunur, çektür, ucuzdur, değersizdir, dayanıksızdır, farklı amaçlarla sıklıkla kullanılır. Tuval resmiye az bulunur, en azından ereği itibarıyla değerlidir, kalıcıdır, farklı dönemlerde kendi kutsal alanını koruyabilmiştir.

Sergi, gazete kağıdı ve tuval malzemeleri arasındaki bu karşıtlıkla ilgilidir.

Sergide yer alan tuval resimleri, ölmüş insanları fotoğraflarından (vesikalık fotoğraflar, düğün fotoğrafları, anı fotoğrafları) hareketle oluşturulmuştur. Resimlerin yanısıra mekânda serginin bir parçasını oluşturan enstalasyonun öğeleri olarak "Gözden Geçirilmiş İkinci Baskı" isimli tek sayılı bu gazetenin çok sayıda baskısı da bulunur. Gazetelerden alınmış fotoğraflar tuval resimlerine dönüştürüldükten sonra, o resimlerin fotoğrafları tekrar gazeteye basılarak çember tamamlanır: Pahalı-ucuz, önemli-önemsiz, kalıcı-geçici, ölümsüz-ölümlü...

Fotoğrafların resme dönüşmesine paralel olarak haber metinleri de farklı yazarlar tarafından dönüşüme uğratılmıştır. Sonsuz olasılık arasından seçilmiş haberlerin gözden geçirilmesi sonucu ortaya çıkan resimler ve metinler "Gözden Geçirilmiş İkinci Baskı"yı oluşturur. İzleyiciler mekândaki düzenlemenin parçaları olan gazetelerden birer tane alarak enstalasyona müdahale ederler ve serginin bir parçasını yanlarında götürürler.

Sergi, sarsıcı ölüm haberlerinden çok, yaşayanlar olarak bizlerin, yaşamaya devam ediyor oluşumuzun garipliğiyle ilgilidir.

Eşref Yıldırım, 1978 yılında Bursa'da doğdu. 1998 yılında Bursa Uludağ Üniversitesi, İznik Meslek Yüksekokulu, Çini İşlemeciliği Bölümü'nden mezun oldu. 1999 yılında Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi, Resim Bölümü'nde eğitimine devam etmek üzere İstanbul'a taşındı ve 2005 yılında mezun oldu. Eşref Yıldırım çok sayıda karma sergiye katılmış, üç kişisel sergi açmış, yurt içinde ve dışında atölye çalışmalarına devam etmiş, çalışmaları 2008 yılında Şefik Bursalı Resim Yarışması'nda başarı ödülüne değer bulunmuştur. Halen aynı bölümde Yüksek Lisans programındaki eğitimine devam eden Yıldırım İstanbul'da yaşamakta ve çalışmaktadır. Hiç Kimsenin Ölümü, sanatçının Galeri Zilberman'daki ilk kişisel sergisidir.

Resimler/Artworks: Eşref Yıldırım

Metinler/Texts: Ozan Utku Akgün, Süreyya Aylin Antmen, Hayati Çitaklar, Beliz Güçbilmez, Süreyya Karacabey, Coşkun Kirazlı, Pelin Temur, Umüt, Şamil Yılmaz.

Bu yayın içeriğinin bazı bölümleri 18 yaşından küçükler için sakıncalı olabilir. // Part of the content of this publication may be harmful for minors.

Bu "gazete" 18 Mayıs- 16 Haziran 2012 tarihleri arasında Galeri Zilberman tarafından düzenlenen Eşref Yıldırım'ın Hiç Kimsenin Ölümü adlı sergisi için 2000 adet basılmıştır. Tüm yayın hakları saklıdır. İzin almadan çoğaltılamaz, yayınlanamaz, dağıtılamaz.

This "newspaper" was printed 2000 copies for Eşref Yıldırım's exhibition entitled Nobody's Death organized by Galeri Zilberman on May 18th-June 16th, 2012. All copyrights belong to Galeri Zilberman. This catalogue cannot be copied, re-printed or distributed without the permission of Galeri Zilberman.

"Nobody's Death" has been ongoing since 2008 and is a continuation of the similarly-dubbed- series of paintings and installations theming around the newsworthy-enough-to-be-published, unordinary death stories of ordinary people.

As a material inholding third page news, news paper is easily available, abundant, cheap, invaluable, perishable and used for different purposes frequently. The canvas painting is comparatively scarce, on the other hand, is valuable as to its intention, durable, and has protected its sacred ground through different periods.

The exhibition is concerned with this contrast between news papers and canvas materials.

The canvas paintings in the exhibition are based on the photographs of dead people (portrait photos, wedding photos, memorial photos). In addition to the paintings, as elements of the installation forming a part of the exhibition, many copies of this single-issue newspaper, "The Revised Second Print", are available scattered in the gallery space. After the photographs taken from newspapers are transformed into canvas paintings, the photographs of these paintings are, in return, printed again into this newspaper, completing the loop: expensive-cheap, important-unimportant, permanent-temporary, immortal-mortal ...

Parallel to the transformation of photographs into paintings, text from the associated news has also been transformed by different authors. Photographs and text emerging from the revision of news selected from among endless possibilities establish "The Revised Second Print". By taking a copy of the newspapers which is a part of the installation, the audience interferes with the installation and takes a part of it along with herself / himself.

The exhibition in a way deals with the strangeness of us, mortals, sustaining our lives despite all, rather than the unsettling death news.

Eşref Yıldırım was born in Bursa in 1978. He graduated from the Department of Ceramics, İznik Vocational School, Uludağ University, Bursa, Turkey in 1998. In 1999, he moved to Istanbul to continue his education at the Department of Painting, Faculty of Fine Arts, Mimar Sinan Fine Arts University and graduated in 2005. Eşref Yıldırım has had several solo exhibitions and participated in many group exhibitions and workshops in Turkey and abroad. In 2008, he received an award of merit at the 8th Şefik Bursalı Painting Competition. He still continues his MA studies at the same department. Nobody's Death is his first solo exhibition at Galeri Zilberman. He lives and works in Istanbul.

Çeviri/Translation: Sezgin Aleçakır
[İngilizce < > Türkçe/English < > Turkish]
Fotoğraf/Photography: Hüseyin Atış
Grafik Tasarım/Graphic Design: Bülent Bingöl
Basımevi/Printing House: Ses Reklam
Baskı koordinasyon & Redaksiyon
Printing Coordination & Redaction:
Burçak Bingöl, Hande Helvacı

GALERİ ZILBERMAN

İstiklal Cad. Mısır Apt. No:163 K.3 D.10,
34433 Beyoğlu İstanbul, Turkey
t: +90 212 251 1214 • f: +90 212 251 4288
zilberman@galerizilberman.com
www.galerizilberman.com

KARANLIK ESERKEN SUYUN DİBİNE İNİYOR İNCİNMENİN KİŞİSEL TARİHİ ÖMÜR NE Kİ? YABAN OTU. UÇURUM BİTKİNİ.

“Benim ben olmam ne tuhaf.” Önce organlarındaki su çekilmiştir adamın. İçi büzülüp kurumuş, saklanmış göbek kordonları gibi sertleşmiştir. Kuruyan damarlar derin izler bırakarak çökmüştür teninde.

Sabit-Deniz, 2012
124,5x128cm
Tuval Üzerine Karışık Teknik, Mixed Media on Canvas

“Benim ben olmam ne tuhaf.” Sonra aniden büyük bir yangın sarmıştır kadının gövdesini. Alevler fişkırmıştır gözeneklerinden. Tutuşan kara saçları göğe doğru yükselmiştir.

OZAN UTKU AKGÜN

Gecede kar var. Rüzgar var. Suyun hareketi işitiliyor. Bir haber gibi. Suyun hareketi, hiçbir şey eskisi gibi olmayacak demek. Hiçbir şey hiçbir zaman eskisi gibi olmayacak. Dönüp gençliğine bakar kadın ve hiçbir şey hiçbir zaman eskisi gibi olmaz der. Gençliğinde ne olduğunu bilmeden, hatırlamadan. Sadece bir sömür duygusuyla. Yürekte yakalanan bir sömür duygusuyla dil, ona söylenen tekrarlar: *Hiçbir şey hiçbir zaman eskisi gibi olmadı.* Bunu geleceğe doğru söyler. Erkek de ellerini ceplerine koyar ve büyük bir şey söylenmiş, duyulmamış bir şey söylenmiş gibi gözleri dolar. Oysa hiçbir şey söylenmemiştir. Kayda değer hiçbir şey çıkmamıştır ağızdan. Ama yine de yürek hızlanır, damak kurur, eller uyuşur ve gözlerde büyüyen ölümcül donukluk. Sonra kehanet eğilir bükülür, kadın der ki: Bunlar laf, bunlar boş, bir şey olacak; öleceğim. Hepsi bu. Dansöz oynuyor, kadın dansözün etine doğru konuşuyor ölümünü. Geleceğini.

Güçlerin gecesi. Bir dalga geçiyor üzerimizden. Birbirimize bir şey söylemiyoruz. Birbirimize söyleyecek bir şey kalmadı. Birbirimize bir şey söylemek neye yarar? Sevmeye mi? Doğru sözlerle okşanmış bedenin gecesi hiç yaşanmadı. Suyun hareketi bunu söylüyor. Suyun hareketi diyor ki: *Niye hiç onurlandırmadın beni sevgilim? Niye o gece hiç yaşanmadı?* Suyun hareketi bildiriyor: Yaşamamış gecenin bir ömrü nasıl silip geçeceğini. Bulunmamış gecenin. Hiç olmamış gecenin bir ömrü nasıl önemsizleştirdiğini. Ömür ne ki? Yaban otu. Uçurum bitkini. Bağrını yağmura ve sise açmış. Tesadüf bu ya biri çıkar okşar çirkinliğini otun ve ona der ki: *Sana o tek geceyi vereceğim, seni yeşerten suyu kutlayacağım gecede. Çirkin sevgilim benim, kızgınlığın göğsüme yasla.* Ama tesadüf bu ya, bir ömür geçti, okşanmadı ışığın kaynağı.

Bir dalga. Oynuyor dansöz. Yüreğini gizleyerek oynuyor. Gizlemeze çıldırır, etinden kuşkuyla kapılmaması gerek. Kadın ve erkek, dansöz izliyorlar. Etin yoğunluğu suratlarına çarpıyor. Kadının gözleri büyüyor. Olmaması gereken oldu. Yaşamaması gereken yaşandı. Dansözün gizlenmiş yüreğini gördü kadın ve gözlerini bardağına dikti, dedi ki:

Niye hiç onurlandırmadın beni?

Erkek, duydu. Duymaması gerekeni duydu. Çıplak sese çarptı. Söylenenin yüreğine çarptı. Cüzdannın çıkardı, ete para çakacak. Söylenenden delirmemek için. Dansözün yüreği dışarıda, dansözün yüreği kadına ve erkeğe açıldı, işte bu, güçlerin gecesi. Kadının ve erkeğin yürekleri apaçık, sonsuz ışığın altında. Güçlerin gecesine yenilirse erkek, büyük unutuşun bedelini öder, buna katlanamaz. Dansözün etine para çakacak, yaban otuna yenilmemek için.

Olan oldu. Her zaman olan yine oldu, ama bu sefer yüreğin açıklığında. Güçlerin açıklığında. Suyun hareketi çağırıyor. Işık bu kadar fazlayken ömür yalan. Karanlık eserken suyun dibine iniyor incinmenin kişisel tarihi.

ŞÂMİL YILMAZ

Belki. Kurumaya başlamadan önce, “Ben hiç olduğum yerde oldum mu?” diye sormuştu adam kendine. “Benim ben olmam ne tuhaf.” Önce organlarındaki su çekilmiştir adamın. İçi büzülüp kurumuş, saklanmış göbek kordonları gibi sertleşmiştir. Kuruyan damarlar derin izler bırakarak çökmüştür teninde. Sonra derisi çatlamıştır adamın. Ufalanıp dökülmüştür. Masanın üzerinden uzatıp hızla kuruyan ellerini göstermiştir kadına: “Bak.” Kadın ilgiyle bakmıştır adamın ellerine. Dokunmak istemiş ama yapmamıştır. Teker teker dökülmüştür adamın bütün küçük organları. Tıkırdayan tatlı bir ses çıkmıştır organlar dökülürken. Kadın bir şey söylemiştir adama. Ve adam başını sallamıştır. Küçük, zararsız bir keder yoklamıştır içlerini. Sonra adam kararmaya başlamıştır durduğu yerde. Ortasından ikiye çatlamış ama yarılmamıştır. Öylece kadına bakmıştır. Uzun uzun kadına bakmıştır.

Sonradan restorandaki müşterilerden biri, “Adam kadına, ‘Orospulara para takıyor, beni rezil ediyorsun.’ diye bağırıyor, demiştir polise. ‘Orospuya para takan da orospudur,’ demiştir adam. Sonra da ‘Hatta ondan daha çok orospudur,’ diye eklemiştir.

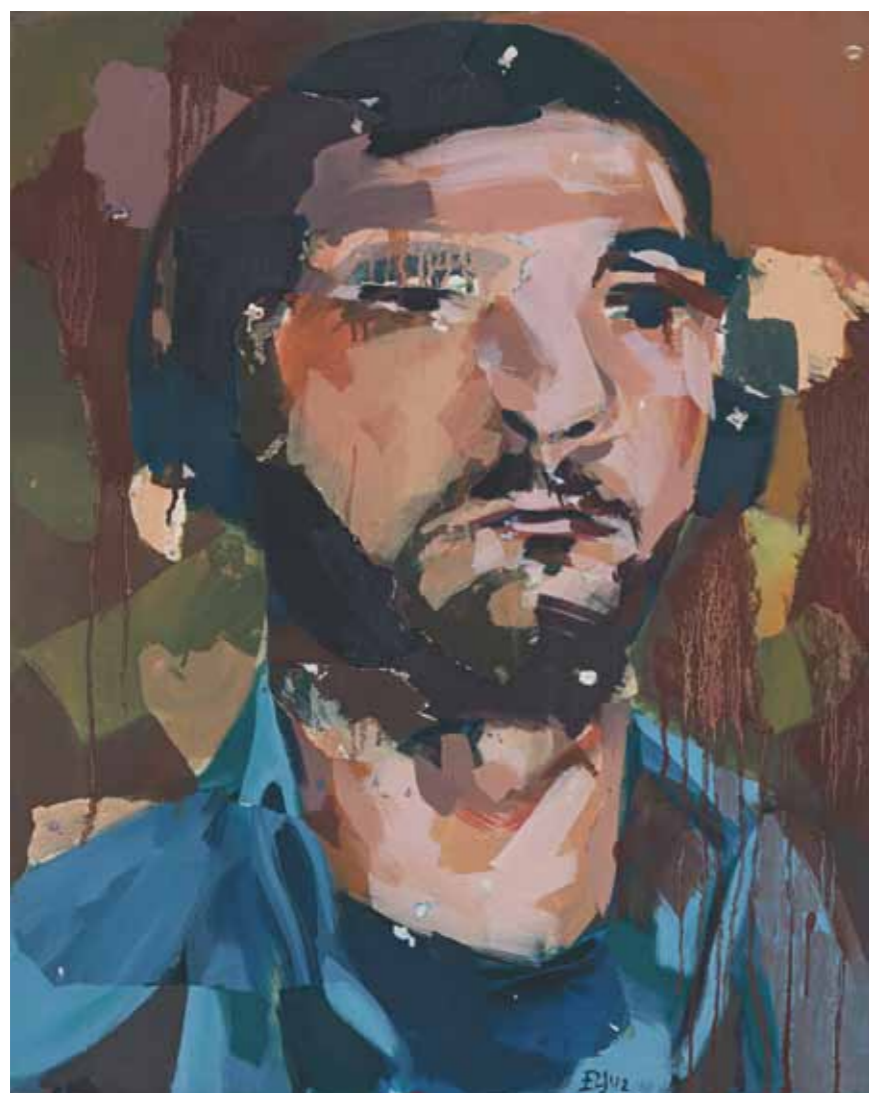
Belki. “İçimde bir şey olmaması ne tuhaf,” diye düşünmüştür kadın. “Benim ben olmam ne tuhaf.” Sonra aniden büyük bir yangın sarmıştır kadının gövdesini. Alevler fişkırmıştır gözeneklerinden. Tutuşan kara saçları göğe doğru yükselmiştir. Ateşler ve dumanlar basmıştır kadını. Orada hiç kimse görmemiştir bunun böyle olduğunu. Kuruyan adamla birlikte masadan kalkıp restorandan denizi ayıran çizgiye yaklaşmışlardır birlikte. Belki. Kadının külleri uçmaya başlamıştır boğazın kara sularının üstünde artık, bir yanıp bir sönerek, ateş böcekleri gibi. Sonra, yaşlı ağaçlar kadar kuru adamla yangın artığı ormanlar kadar kor kadın el ele tutuşup boğaza atlamış ve deli dalgalar arasında kaybolmuşlardır. Kara suyun dibine doğru çökmüşlerdir birlikte. Adam kadının alev yanan karmızı gözlerine bakmıştır dip akıntılarda sürüklenirken. Kadın gözlerini kapatmıştır. Sonra karanlık. Belki.

Bir başka müşteri, “Kadın da adama ‘Ben orospusam sen de pezevenksin,’ deyip tükürdü”, demiştir. Bu müşteri kadının adama tükürdüğünü kendi gözleriyle görmüştür. Kadın gürültüyle genzini yoklayıp ağzını doldurmuş, sonra da “Tuuu sana, rezil!” demiştir. “Tükürük geldi lap diye yapıştı adamın suratına,” diye anlatmıştır garsonlardan biri.

Belki, çok uzun zaman önce, kadının yanındayken adamın elleri heyecandan terler ve kadın içindeki ateşi adamın terinde yatıştırabilirken kadar çok uzun zaman önce, adam orada olduğunda oradayken ve kadın henüz kendini bir tuhafılık olarak tanımyorken kadar çok uzun zaman önce, çok çok uzun zaman önce,

- Beni sev, demiştir adam kadına.
- Beni sev, demiştir kadın adama.

Ama mümkün olmamıştır.

Veysel, 2012
89X71 Cm
Tuval Üzerine Karışık Teknik, Mixed Media on Canvas

HEP ÖLMekten BAHSEDERDİ ZATEN. ÇOK DERTLİYDİ

Tiner nerden geldi aklıma birden bilmiyorum. Yakarım ha! Dedim.

İlla yaktırdı kendini.

UMUT

- Tabi, Veysel’le yakın arkadaştık.
- Sık görüşürdük. Arada içerdik ayıptır söylemesi.
- İyi çocuktu. Candi. Çok çekti.
- İçince sapıttırdı bazen. İyi çocuktu ama.
- Abisi deliydi bunun biliyon mu?
- Manyaktı herif, manyak.
- Bu da manyaktı. Attırdı tepemin tasını.
- Ağzınla içeceksin arkadaş. Her lafı söylemiyacaksın. Hareketlerine dikkat edeceksin.
- Bi yerde durcan, kankalık başka.
- Sarıldım boğazına. Doğru konu lan!
- Alkol de var. Durmak bilmedi ki o da kardeşim. Ayarını bilicen.
- Bağlayalım dedim. Çıkardım kemeri. Ciddi değildim ha! Ama tepişti durdu. İyice sinirlendim. Vurdum buna bikaç.
- Mangal yapıp içecektik keyifle. İçiyoduk da. Ortam güzel, doğa falan. Başta sohbet de güzeldi. Dellendirdi bizi.

- Şerefsiz -tövbe tövbe, ölenin ardından da denmez ya- o da vurmaya kalktı.
- Bak! Hem suçlu, hem güçlü. Deli kuvveti de var. Abisi de deliydi zaten. Babasını doğramıştı, duymuşsunuzdur.
- Çok çekmişti.
- Gazeteler falan yazdı hep.
- Tiner nerden geldi aklıma birden bilmiyorum. Yakarım ha! Dedim.
- İlla yaktırdı kendini.
- Hep ölmekten bahsedirdi zaten. Çok dertliydi.
- Sarhoş olunca intihar etçem dedi. Yakçam kendimi dedi. Dur yapma derken biraz tartaklamışım.
- İtiş kakaışta döküvermiş üzerine tineri.
- Kaptığım gibi döküm üstüne. Hava da soğuk, herif bana mısın demedi.
- Mangal da orda, çıra gibi alev aldı.
- Söz dinlemedi ki.
- Tuttuk bunu dereye attık. Hava da soğuk ama yanarak ölecek çocuk.
- Bir an alev aldı. Fırladı koştı dereye.

- Abisi kıtır kıtır kesmiş babasını. Şimdi, adam parçalıyo babasını, valize sığırdığı kadarını alıyo, kaçıyor İstanbul’a.
- Ya. Adamın kalanlarını küvette buldular. 4-5 yıl oluyor.
- Abisi deliydi ya, bu da bizi delirtti.
- Kaşla göz arası telefon etmiş. Arkadaşlarım beni yakıyorlar demiş.
- Vicdan yaptık 112 yi aradık. Kurtulmaya niyeti yoktu ya. Takmıştı kafaya intiharı. Tutamazsın ki.
- Ağzına yüzüne patlattım gelişine. Ölmeseydi hayatta içmezdim bi daha onunla. Ama iyi insandı, çok çekmişti. Yakın arkadaştık.
- Kemerle boğazını sıktım önce. Tepindi durdu. Boğuluverseydi acı çekmeyecekti. Yanması falan pis oldu.
- Aslında bağlayıp korkutacaktık önce. İnsan arkadaşına güvenmez mi?
- Ters konuştu. Ters hareketler yaptı.
- Arkadaşlığa sığmaz.

Ilknur-Yaanis-Mira, 2012
136X214 Cm
Tuval Üzerine Karışık Teknik,
Mixed Media on Canvas

İNSANLAR BAŞKASININ ACISINI İZLEMeye MERAKLIDIR HER YERDE

*Acele çantasını çıkarıyor,
cüzdanını çıkarıyor.
İçinden bir fotoğraf
alıyor, bana uzatıyor,
aman tanrım, dünya tatlısı
iki çocuk, siyah saçlı,
bembeyaz tenli, kiraz
dudaklı, üstelik yanakları
al al, masal kahramanları
gibi. Bunlar yedi cüceler
gibi, diyorum. Elke
gülüyor, gülünce yüzü nasıl
da aydınlık, "Hayatta en
çok onları seviyorum."
diyebiliyor, başı öne eğik
yine.*

*Gazeteden fotoğraflarını
kesip evdeki en güzel
çerçeveye yerleştiriyorum,
küçük masanın üzerinde
yalnızca Elke ve çocukları
Yaanis ve Mira. Hepsi
mutlu.*

HAYATİ ÇİTAKLAR

Kafenin pencereleri kocaman, dışarıda yağmur, öntümdeki masif sehpadaki çayımın buharlarına karışan dışarıdaki kalabalığa bakıyorum. Elke ile ilk buluşmamız olacak bu, gazeteyi ona yardım etmem için aradığımda önce buluşmak istemiyorum ama çok ısrar edince, her gün kimlerle kimlerle buluşup saçma sapan röportajlar yapıyorum, bu kadını da buluşsam ne olur yani, belki enteresan bir şey yakalarım, diye düşünüyorum. En sevdiğim kafeye oturuyorum Kadıköy'de. Yağmuru izlemeye bayılırım.

Baştan aşağı siyahlar giyinmiş bir kadın sokaktaki kalabalığın arasından hızlı adımlarla kafenin kapısına doğru yaklaşıyor. Adımlarından telaşını okuyabiliyorum, büyük şemsiyesini bir anda kapatıyor ve kafeden içeri giriyor. Yüzü telaşlı, ya gelmediysem, diye düşünüyor olmalı. Cebinden telefonunu çıkarıyor, büyük ihtimalle beni arayacak, diye düşünürken telefonum tütemeye başlıyor. Elimi kaldırıp ona işaret ediyorum, hemen fark ediyor, yüzüne bir gülümseme yayılıyor Elke'nin.

Usulca yaklaşıyor masaya. Tanışıyor. Karşımdaki koltuğa bacaklarını birbirine yapıstırarak oturuyor. "Teşekkür ederim." diyor. Gülümsüyorum, o da gülümsüyor. Garsondan sütlü bir filtre kahve istiyor. Aç olup olmadığını soruyorum. "Aç değilim." diyor. Telefonda anlattığı kısacık hikâyeye inanmamama rağmen şimdi ona her şekilde inancımı biliyorum. Bazı insanlar yalan söyleyemezler, Elke'nin onlardan olduğunu ilk bakışta anlıyorum. Bana güvenip her şeyi anlatması için hiç ısrarcı olmamaya ve klasik gazetecilik numaralarını yapmamaya karar veriyorum, yaptığım diğer haberler gibi bakamıyorum nedense, bu kadında kesinlikle bir farklılık var, diye düşünüyorum.

Kahvesinin gelmesini beklerken, havadan sudan, ne kadar zamandır Türkiye'de olduğundan, İstanbul'u sevip sevmediğinden konuşuyoruz. "İstanbul'u çok sevdim." diyor. Pencereden yağmuru izliyor. "Ne kadar güzel değil mi," diyor yağmura bakarak, "yağmuru hep sevdim, çocukluğumdan beri yağmuru izlemeye bayılırım."

Benim de yağmuru sevdiğimden bahsediyorum. "Yağmur dünyayı yıkar." diyor. Kahvesine süt ekliyor, şeker kullanıyor, ilk yudumunu alıyor. Hiçbir şey demiyorum, söze onun başlamasını istiyorum. "Ne yapacağımı biliyorum." diyor. "İnterpol arıyor beni, çocuklarım yanımda, kocam, aslında eski kocam, Justin benim için arama kararı çıkartmış. Çocukları kaçırdığım için." Hikâyeye o kadar yabancım ki, hiçbir şey anlamıyorum. "Baştan başlayayım." Yine bir tedirginlik var üzerinde. Peki, diyorum. "Aslında isimim Elke değil, ben değiştirdim. Gerçek adım Ilknur. Almanya'da doğmuşum." Değişik bir aksanı var, Alman aksanı değil, İngiliz de değil, kendine has bir konuşma tarzı bu. Devam ediyor, "Almancıyız yani, annem aslında öğretmemiş, Almancı diye babamla evlenmiş, babam piskopat çıkınca annem de Türkiye'ye geri dönmüş, beni de yanına almış ama babam bırakmamış, Almanya'ya geri götürmüş, anneme her yıl getireceğim Ilknur'u demiş ama kırk yıldan fazla süre annemi göremedim, annemle iki ay önce tanıştım." Anlatmak istiyor her şeyi, tek tek ayrıntılarıyla, tüm hayatını bulduğumuz kısacık ana sığdırmak istiyor. Kahvesi bitmiş, yeni bir tane daha istiyor. Anlatmaya kararlı, ben de dinlemeye istekliyim.

"Üvey anne büyüttü beni, yıllarca annem bildim onu ama sonra bir gün pasaportumu buldum, anne adı yerinde başka bir isim yazıyordu. Anneme sordum, senin kaç adın var diye, ilk önce anlamadı, sonra itiraf etti, zaten aramızda on bir yaş fark vardı, anlamalıydım annem olamayacağımı. Annemi isterim, diye tutturunca, önce annemden bir mektup geldi. 'Ben çok mutluyum, sen de hayatını yaşa kızım, beni merak etme, benim burada yeni bir ailem var,' diyordu. İnanmadım tabii, sonra bir kadın geldi, 'Ben senin annenim,' dedi, biraz konuştuk. 'Bir daha görüşmeyiz belki' gibi bir şeyler geveledi, birkaç kez öptü, saçımı okşadı, gitti. Hiç anne gibi değildi. Ben de boşverdim ama yıllar sonra öğrendim ki o gerçek annem değilmiş, babam kadına annem rolünü oynaması için para vermiş. Annemin yaşadığını da yeni öğrendim, bütün olan bitenden sonra, yani delirmemden sonra. Gerçek annem yıllarca beni aramış, bulamayınca umudu kesmiş çünkü babam da benim gibi adını değiştirdi, bulunmamız imkânsızdı. Soyadımız değiştiği için kimse bulamazdı bizi. Annem tam yedi çocuk doğurmuş, yedi çocuk... Kırk yıl boyunca beni anlatmış kardeşlerime."

Düşünüyör Elke, nasıl başlayacağını bilemiyör, en çaresiz anlarda ne yapacağımızı, işin neresinden başlayacağımızı bilemeyiz ya onun gibi. Gözleriyle üzerindeki kazak aynı renkte. Gözleri koyu kahverengi Elke'nin. Yaşı çok değil, kırklarının başında olmalı ama derin çizgiler oturmuş gözlerinin çevresine. Belki yaşadıklarından diye düşünüyör.

Ben ona bakarken o yeniden başlıyor, henüz anlatmak istediğini anlatamıyor. Biraz daha dinlemeliyim, biraz daha, sonra her şey çorap söküğü gibi gelir, derler ya, öyle olacak.

"Evdə dayak vardı. Üvey annem, üvey analık nedir öğretti bana, onun için hep kendi çocuklarıma analık etmek istedim. Olur da üvey anne olursam, kimseye, hiçbir çocuğa kötü davranmamaya yemin ettim. Babam da, üvey anne de ayrı ayrı dayak atardı, bana değil yalnızca, kardeşlerime de. Bakardım, babam vurduka gözlerinin içine bakardım. Ağlamam için daha fazla vururdu, daha kötü bakardım. Sonra vurmamaya başladım, kardeşlerime daha çok saldırdı, nedensiz yere, bazen uyandırıp döverdii, bazen de uyandırmayı beklemeden. Sonra anne beni evde istemedi, baba da beni başka bir aileye verdi. Orada gerçekten çocuk oldum, yine de diğer çocuklar gibi değildim ama hiç değilse dayak yoktu. Okula gittim, en yüksek notları aldım. Üniversiteye de gittim, bir tane değil birkaç bölüm istedim, bitirdim de hepsini. Kimseye muhtaç olmak istemiyordum. Sonrasını düşündüm hep, benden daha muhtaç durumdaki çocuklara bir şey öğreteyim ben." diyor, soluksuz konuşuyor. Kahvesi çoktan bitmiş, bir tane daha istemiyor. İster misin, diye de sormuyorum, merak ediyorum benden ne isteyecek diye, şu ana kadar anlattıklarına bakaçak olursam yardım edilecek hiçbir şey yok gibi. Kafam karışıyor. Anlatıyor Elke, devam ediyor, "Burkina Faso neresi biliyor musun?" diye soruyor. Duydum, Afrika'da bir yer olmalı ama orası hakkında hiçbir fikrim yok. Hayır, diyorum. Anlatmaya kararlı, karşındakini küçültmeden, sırf öğretme isteği onunki.

"Öğretmemdim orada." diyor. Bu kez de ben gülümsüyörüm. Enerjilerimiz birbirine geçiyor, öğleden sonra arkadaşlarımla buluşacak olmam hiç umurunda değil, Elke'nin hayatını gerçekten merak ediyörüm. "Afrika'nın en yoksul ülkelerinden biri. Hayatında öğretmek dışında hiçbir şey keyif vermedi bana, öğrenmek de öyle." Duraksıyor. "Anneliği de sevdim ben, kendi çocuklarıma analık ediyörüm. Yanındalar." diyor ve yüzü yeniden ilk geldiği zamanki gibi kırıgın. Anlıyörüm, çocuklarıyla bir derdi var. Sorsam, sormayı çok istiyörüm ama işin büyüü kaçaçak gibi.

"Çocuklarım," diyor, konuyu değiştiriyor. "Sonra İrlanda'ya gittim, bir süre de orada çalıştım. Dedim ki bir de yüksek lisans yapayım, bir sürü bursa başvurdum, sonunda Londra Üniversitesi'nden bir bölüme kabul oldum, burs da buldum. Benden iyisi yoktu. It sounds great." Susuyor bir an, gözlerini kaldırıyor, garsonu arıyor, beyaz tirl tirl bir gömlek giymiş genç garson yanımaşa geliyor. Bu sefer çay istiyor. İki tane olsun, diyörüm. Garson gidecekkken, çatladı çatlayacak bir sesle "Bakar misiniz?" diyor, diymeyiör hatta. Garson bakıyor, neden bilmiyörüm, garsonun gözlerinin içine bakamıyor. Yerde bir şeyler kaybetmiş de araniyör gibi. Hemen ekliyor, "Benimkisi demli olabilir mi?" Garson, "tabii," deyip uzaklaşıyor.

"Yüksek lisans yaparken bir sevgilim oldu, ilk sevgilim değildi ama galiba aşık olmuştum." Aşkdan bahsediyör Elke ama sesinde hiçbir neşe yok, bir şey çıkacak artık, bekliyörüm sabırsızlıkla, aslında insanın kendi hikâyesini anlatmasının ne kadar zor hatta imkânsız bir şey olduğunuu düşünüyörüm. İki sene geçirdik birlikte, ben okulumu bitirdim, güzel, uzun günler geçirdik, içkilerimizi alıp Thames kıyısına giderdik, bazen de ilğimizi çekerse National'da bir oyun. Gerçekten hayatı biriyile paylaşmanın tadını çıkarıyordum. İki sene ne kadar uzun, nasıl geçti anlamadım. Evlendik. Justin ismi, unuttum söylemeyi. Sürekli okuyörüz, sabahlara kadar, bazen ben çok sıkılıyordum ama, medikal terimlerden hiçbir şey anlamıyordum, bazen ona Almanca'dan İngilizce'ye çeviri yapardım. Bir sabah yine sabaha kadar çalıştık, kahve yapmaya mutfağa gittim, başım döndü, hiç olmadı. O gün ilk defa derse gidemedim, o güne kadar hiç derslerime gitmemelik etmemişim. Bütün gün kendimi toparlayamadım, ertesi gün doktora gittim, hiç aklıma gelmemişti, hamileydim. Yaanis'i kucağıma aldım sonra. Dünyanın en mutlu annesiydim, kocamı seviyörüm, arada ufak tefek kavga ederdik ama her evlilik de olur bunlar, değil mi. İki sene sonra Mira'yı doğurdum. Bir kız, bir oğlan." Acele çantasını çıkarıyor, cüzdanını çıkarıyor. İçinden bir fotoğraf alıyor, bana uzatıyor, aman tanrım, dünya tatlısı iki çocuk, siyah saçlı, bembeyaz tenli, kiraz dudaklı, üstelik yanakları al al, masal kahramanları gibi. Bunlar yedi cüceler gibi, diyörüm. Elke gülüyor, gülünce yüzü nasıl da aydınlık, "Hayatta en çok onları seviyörüm." diyebiliyör, başı öne eğik yine. "Sizin çocuğunuz var mı?" diye soruyor hemen ardından.

Hayır, diyörüm. Üzülüyor. "Eğer istiyorsanız yapın, çocuk dünyanın en güzel şeyi," diyor, biraz bekliyör, hatırlamak istemediği bir şey belki, devam ediyor, "bir gün çocukları da alıp Justin'in ailesinin boş evine yerleştik. Londra'da kira gerçekten pahalı. Kocamın ailesi de dünya turuna çıkmış, eve gelin, kalın demişler. Gittik, tam bavulları açacağız, mutfaktaki masanın üzerinde bir kağıt buldum. Kira şu kadar diye, sanırsam altı yüz pound. Ne

diyeyim, çok kızdım. Bizim kiradan bile daha yüksek. O akşam tartıştık, ailesinin haklı olduğunuu düşünüyördü Justin. Çocukları aldım, ertesi gün Almanya'ya gittim. Zaten çalışmıyordum o sıra, arkadaşımın evi de uygundu, ben de gittim. Ardından da Justin geldi. Kızmadım ona, çocuklarını görmek hakkı. Bir gün Almanya'da çalışmak istediğimi söyledim, istemiyordum İngiltere'yi. Çocuklarım orada büyüün de istemiyordum. "Tamam," dedi Justin, iki gün sonra boşanma davası açtı. Beni artık sevmiyormuş. "Tamam," dedim, nasıl istersen. Dava devam ederken çocuklar da benimle kalacak, Justin de bizim sokakta ev bulmuş, sürekli bizde, istediği zaman geliyor, hakkı diye düşünürüm, babası sonuçta çocukların. Ben annesiz büyüdüm, çocuklarımla babasız büyüttür müyüm? Her şey, tamam diyörüm, bir gün çocukları İngiltere'ye götürmek istediğini söyledi, "Olur," dedim. Çocuklar gitti, geldi, eskisi gibi değiller, hiç konuşmuyorlar. "Ne oldu?" diye soruyörüm, cevap yok ikisinden de. Mira, kızım, sürekli ağlamaklı, sesi de çıkmıyor."

"Sonunda Yaanis'i sıkıştırdım." diyebiliyör, gözleri dolu dolu, çayını alıyor eline, bardağı o kadar sıkıyor ki bardak kırıldı kırılacak. Aklıma hiçbir şey gelmiyor, ne oldu peki, diye sorabiliyörüm. Birakıyor bardağı, "Yaanis her şeyi bir anlatmaya başladı. Justin çocukların onunla beraber çıplak uyumalarını istemiyormuş, bir de Mira'ya cinsel tacizde bulunmuş." Dilim tutuluyor o an, nasıl, diyebiliyörüm sadece. Elke'nin göz yaşları yanaklarından sıra sıra dökülüyor. "Parmamız sokmuş, kan gelmiş, küçücük çocuğum, neler yaşadım kim bilir." diyebiliyör. Bütün bakışlar bize çevriliyör. İnsanlar başkasının acısını izlemeye meraklıdır her yerde. "Özür dilerim," diyor Elke. Uzanıp elini sıkabiliyörüm. Yanında olduğunuu biliyör. Gözleri kıpkırmızı oldu, anlatmaya çalışıyor kekeleyerek. "Mahkeme çocukları görmesi için refakatçiyile birlikte izin verdi." diyor. Toparlayamıyor cümleleri. Sürekli tehditler, çocuklara bağırma. Çareyi arkadaşlarımda buldum ama bu sefer de mahkeme sabit adresim olmadı için vekâletin devlete verilmesini istedi. Hayat o kadar tuhaf ki, işte yıllarca önce annem diye bildiğim kadını annem değilmiş, annem başkaymış, gerçekmiş. Bir gün bir mail aldım, sevgili kızkardeşim, diye başlıyor. Okuyörüm, okuyörüm, inanamıyörüm bir türlü. Her şeyi yazıyor bana kızkardeşim, yılları bir bir anlatıyor, annemi görüyörüm ilk kez, kamerada. El sallıyörüm, sarılmak istiyörüm ama kamerada nasıl yapacağını. Dokunuyörüm kameraya, bilgisayara dokunuyörüm anneme dokunur gibi. Anneme benziyormuşum ben meğer. Karar veriyörüm, çocukları da alıp İstanbul'a geliyörüm. Bir de daha gelmeden iş ayarlıyörüm burada kendime." Yüzü gülüyor bunları söylerken. Ben de rahat bir nefes alıyörüm derken, Elke'nin yüzü düşüyor yine. "Fakat Justin," diyor, "çocukları kaçırdığım gerekçesiyle arama kararı çıkartmış, Almanya'ya gittiğimde öğrendim, kaçtım yine ama bir daha kaçamayabilirim." diyerek arkasına yaslanıyor. Gözlerine bakıyor, gözleri şimdi tatlı bir kahverengi, içine süt karışmış gibi, umutlu. Derin bir nefes alıyor, "Kadınlarla ilgili yazıyorsunuz, onun için size ulaşmak istedim, belki yardımcı olursunuz diye."

Düşünüyörüm o an, sen merak etme, diyörüm, çayımı bir dikişte bitiriyörüm, Elke'ye yardım edeceğim. Sarılıyör bana, ben de ona sarılıyörüm. Korkma, diyörüm, güzel olacak, çocuklarımla burada mutlu olacağını. İşin de var, evin de, daha ne istiyorsun, çocukların da yanında. Gülümsüyör Elke.

Bütün hafta kadın örgütlerini, gazeteleri, avukat arkadaşlarımla arıyörüm. Bir tane avukat tanıdığım Elke'nin davasını ücretsiz kabullenmeyi istiyor. Sevinçten deliye döneceğim. Elke'yi arıyörüm, telefonu kapalı. Bütün hafta hemen her gün arıyörüm, ulaşamıyörüm telefonuna. En sonunda aramaktan vazgeçiyörüm.

Bir gün sabah başım çatlayacak hâlde gazeteye geliyörüm, akşamdan kalma da değilim, üstelik iyi uyudum. Gazeteyi açıyörüm, üçüncü sayfada, Elke, yanında Yaanis ve Mira. Okuyörüm, okuyörüm, okuyörüm. Kendimi suçlu hissediyörüm şimdi, keşke ulaşsaydım, ulaşabilseydim, çözüldü zannetmişim her şey. Ağlamaya başlıyörüm, tuvalete gidiyörüm, hıçkır hıçkır ağlıyörüm. Öğlene kadar bir an aklımdan çıkmıyor Elke, izin alıyörüm o gün ve yarın, evden dışarı çıkmak istemiyörüm. Önce kahve içiyörüm, sütlü, Elke gibi, sonra çay. Gazeteden fotoğraflarını kesip evdeki en güzel çerçeveye yerleştiriyörüm, küçük masanın üzerinde yalnızca Elke ve çocukları Yaanis ve Mira. Hepsi mutlu. Çay yapıyörüm onlara bakarken, demli bir çay içiyörüm Elke'yle karşılıklı, ikinci kez.

Söke'ye gitmiş, başka bir arkadaşının evine. Herhâlde o kadar çaresiz kaldı ki, başka hiçbir şey düşünemedi. Pencereleri kapattı, mangalı yaktı ve yer yatığı serdi, çocuklarını koynuna aldı ve uyudu, uyudu Elke, çocuklarıyla birlikte. O çocuklarını hayatta en çok sevdi, önce onları uyuttu ve yattığı yerden gargarcık burgarcık yazıyla dört kısı mektup yazdı. Herkesten özür diliyordu, sevgisini yazabildi, basitçe, evini ölüme yatağına çevirdiği arkadaşından, kızkardeşinden, annesinden sevgiyile özür diliyordu, son mektup ise Alman Mahkemesi'nindi. "Bravo!" diyorodu onlara, yalnızca "Bravo!"

Neyran, 2012
139x200cm
Tuval Üzerine Karışık Teknik, Mixed Media on Canvas

Neyran-Raden-Bearis-Rulin-Sajen, 2012
139x200cm, 89x71cm, 89x71cm, 89x71cm, 89x71cm
Tuval Üzerine Karışık Teknik, Mixed Media on Canvas

- Tanrı bir kişinin yaşamına son vermek isterse, ona ne olur?
- Ölüm ne biliyorum. Yeniden bir olmak sadece. Tek istediğimiz bu. İnsanlar aptallar. Gerçekten aptallar.

BİZ İNSANLARI SEVMİYİZ BEŞ KİŞİYİZ BİZ, BİRBİRİMİZİ SEVERİZ

Annem bir dehaydı, dehasını kimseye göstermek istemedi.

“ve tanrı, ulu tanrı bilirdi yalnız, aynı ırktan geldiklerini, memeliler olduklarını” - Mayakovski

HAYATİ ÇİTAKLAR

BERARIS- Her sevginin mezhebi farklıdır.
Bu yalnızca Tanrı'ya ait bir şey.
RULİN- Hayır.
SAJEN- Evet.
RADEN- Tanrı bir kişinin yaşamına son vermek isterse, ona ne olur?
BERARIS- Bilmiyorum.
Koridor boyunca yürürüm. Hastaneye dair hiçbir şeyi neden sevemediğimi anlarım, bana göre değil, hiç olmadı.Nerede olduğumu bile hatırlayamam sonra. Kaybolmuşum.
Anne?
Arabaya atlayıp sonsuza kadar araba sürmek isterim sonra. Unutmak için. Nisan'ın tam ortasında zamanın durmasını kendime inandıramam.
RULİN- Bir şişe konyak, tıpkı annemin yaptığı gibi küçük bardaklara doldurmaya başlarım. Dört bardak dolusu konyak. Harika görünür.
Kar yağmış, bizim ev beyazlara bürünmüş, sıcaık üst katta kafe konyak zamanı gelir. Komşular zile basar, biz hiç duymayız. Kar yağıyor ya, resmi yapılacak ne çok şey var.
SAJEN- En sevdiği uyku ilacı, özenle bütün kutuyu ezerim. Pudra şekerine benzer dokusu.
Pudra şekerine bulayıp bulayıp yediğimiz çilekler aklıma gelir mis kokulu.
X- İyi yıkayalım.
RULİN- Çok iyi yıkayalım.
SAJEN- Köylüler eller çilekleri. Onlar toplar. Çilekler pislenir. Çileklerden ter kokusu zor çıkar. Çok iyi yıkarız.
Bardakların üzerinde gezdiririm, dolu bardaklarda. Konyakla yavaşça kartışan tozun görüntüsü muhteşemdi. Karların erimesi sanki.
Uyur, annem yorulur bütün gün resim yapmaktan ama anlamaz insanlar, sokakta gürlütlü yapırlar.
İnsanlar aptallar.
Gerçekten aptallar.
Biz insanları sevmeyiz.
Beş kişiyiz biz, birbirimizi severiz.
RULİN- Babam mı?
O da var tabii.
Annem kızmasını diye sever gibi yaparız. Her sabah yanımıza gelsin diye, babayı sever gibi yaparız.
Uyur hemen, yorulur.
Çok çalışır.
Biz dışarı çıkmayız.
Biz başkaları gibi yapamayız.
RADEN- Beyazlı votka Şat!!!
Hadi bir dikişte.
Hadi.
Hazır mısınız?
BERARIS- Hayır.
(Sessizlik)
Annemin şerefine!
RADEN- Annemin şerefine!
SAJEN- Annemin şerefine!
RULİN- Korkunç baş ağrısı. Hepsini uyuyordu. Pencereye doğru yürüdüm. İstanbul olağanüstü gözüküyordu. Sarayburnu... Karımın o kadar aç ki, hiçbir şey yemek istemiyordum. Evden dışarı çıkmak istemiyordum.
RADEN- Uyuşmak.
SAJEN- Kaybolmak.
BERARIS- Ölmek.
RULİN- Ölmek.
SAJEN- Ölmek.
RADEN- Ölmek.
BERARIS- Kolay olmadı.
Arabaya atladığımız gibi karşıdaki tepelerdeki ormanlığı bulacağız. Ateş

yakacağız, ısınacağız. Giderken çit çıkmayacak. Ön koltuk boş olacak. Kimse ön koltuğa oturamaz. Onun yerini kimse dolduramaz. On iki kutu uyku hapı. Yanında Black Label. Yavaş yavaş içeceksiniz.
Girtlağından kaymasını hissettin mi? Tadı nasıl?
İşte böyle.
Yutun hepsini.

We've lost our sorrow -- now it's tomorrow
No need to hide your feather until a fated weather
No more sorrow...

İspiyoncu. İspiyoncu. İspiyoncu. İspiyoncu. İspiyoncu. İspiyoncu orospu. Sen bizimle kardeş olduğumu mu sanıyorsun?
Annemin gençlik hatası.
Taşının evimizden, al kardeşini de git evimizden.
Sizin babanız yok mu?
Biz dört kardeşiz.
Altı kardeş değiliz biz.
İspiyoncu. İspiyoncu. İspiyoncu orospu. Orosu.
Biz hiçbir şey yapmıyoruz.
Uyumak istiyoruz.
Uyumak için uyku ilacı içiyoruz.
RULİN- İstanbul'da kalamadık. Annemin doğduğu şehir, şimdi öldüğü şehir. 10 saat yolculuk. Babam arabayı sürüyor. Bizimle birlikte, hep bizimle birlikte artık. Babamı sevmiyorum.
Annem de yok, babamı niye seveyim?
Annemin yerinde kardeşim.
Annemin yerini kardeşim de dolduramaz.
Bu adam niye arabayı sürüyor?
Araba kardeşimin.
Araba bizim, dört kardeşin. Biz aynı karımdaydık.
Babamdan nefret ediyorum.
Evde kalamadım. Alt kat, annemin atölyesi.
Üst katta, annemin yatak odası.
En üst kat, annemin atölyesi.
Bahçede annemin atölyesi.
Kocaman taşlar, annem yontacak. Kartallar, aslanlar yapacak. Aslanlara kanatlar takacak.
X- Aslan niye kanatlı olmasın?
Kanadı kırılmışsa benim suçum değil tabii, suç cahillerin.
RADEN- Bütün fotoğrafları yırttım.
Annemin elinin değdiği her şeyi yok etmek istiyordum.
İçimde kırılan her şey canımı acıtıyor.
Ben asker değilim.
Ben mühendis de değilim.
X- Kimsin söyle bakalım?
RADEN- Annemin oğluyum.
Annemin oğluyum.
Karım acıtıyor benim.
SAJEN- 27 yaşındayım. Hayatımın 24 yılı aynı evde geçti.
Sokakta, şehirde değil, aynı evde.
Ev bizim için tilsimdi.
Sokağa çıkamam.
Annem olmadan sokağa çıkamam.
RADEN- Biz varız.
SAJEN- Kimse onun gibi olamaz.
BERARIS- Arabada hep o şarkı.
Bagaj da saklanmış on kutu Rodentisit.
X- Pembe fareleri siyaha çevirebilir misin Beraris?
BERARIS- Pembe fareleri göremiyordum anne.
RULİN- Çıktık.
Hayır.
Kaçtık.
Kır şunu. Kır dedim. Kır hepsini.

Bilmiyorum ben, kır hepsini. Bütün telefonları atın, bağ evinde annemin aslan başlı heykellerinin arasında, kanatların arasında uçalım.
Bulamasınlar bizi. Kır hepsini, kır dedim. Annemin kokusunun kaybolmaya başladığı o evden defolup uzaklaştık.
RADEN- Hiçbir yere dönmek istemiyorum.
On kilo zayıflamayı göze aldım, su ve birkaç satır mektup. Çantamda, hepsi sana yazılmış.
Nefes al anne. Nefes al.
No need to hide your feather until a fated weather
Nefes al.
Nefes al.
Nefes al.
RULİN- Kola, su ve sigara. Sigara, sigara, sigara. Incecik sigaralar onlar. Heykelden yamulmuş ellerinde uzanan ince beyaz şeritler. Nasırlanmış birkaç alyuvar. Kalp hep içten, kalbe en yakın noktada doyuyorum.
SAJEN- Tam on paket sigara, yakıp yakıp söndürdüm.
Küller dağılıyor.
Yıldızlar yapıyorum izmaritlerden.
Müzük açın.
Sigaram yanarken müzik hiç susmasın.
X- İçine çekiyor musun?
SAJEN- İçime çekip çekmediğimi bilmiyorum. Sigarayı annem gibi tutarak içmeyi seviyorum. Bakkala tahammül edemiyorum. Babamın ardımıza taktığı bitli herife tahammül edemiyorum. Kimseyi görmek istemiyorum.
Başın sağ olsun.
Annem de yok, babamı niye seveyim?
Annemin yerinde kardeşim.
Annemin yerini kardeşim de dolduramaz.
Bu adam niye arabayı sürüyor?
Araba kardeşimin.
Araba bizim, dört kardeşin. Biz aynı karımdaydık.
Babamdan nefret ediyorum.
Evde kalamadım. Alt kat, annemin atölyesi.
Üst katta, annemin yatak odası.
En üst kat, annemin atölyesi.
Bahçede annemin atölyesi.
Kocaman taşlar, annem yontacak. Kartallar, aslanlar yapacak. Aslanlara kanatlar takacak.
X- Aslan niye kanatlı olmasın?
Kanadı kırılmışsa benim suçum değil tabii, suç cahillerin.
RADEN- Bütün fotoğrafları yırttım.
Annemin elinin değdiği her şeyi yok etmek istiyordum.
İçimde kırılan her şey canımı acıtıyor.
Ben asker değilim.
Ben mühendis de değilim.
X- Kimsin söyle bakalım?
RADEN- Annemin oğluyum.
Annemin oğluyum.
Karım acıtıyor benim.
SAJEN- 27 yaşındayım. Hayatımın 24 yılı aynı evde geçti.
Sokakta, şehirde değil, aynı evde.
Ev bizim için tilsimdi.
Sokağa çıkamam.
Annem olmadan sokağa çıkamam.
RADEN- Biz varız.
SAJEN- Kimse onun gibi olamaz.
BERARIS- Arabada hep o şarkı.
Bagaj da saklanmış on kutu Rodentisit.
X- Pembe fareleri siyaha çevirebilir misin Beraris?
BERARIS- Pembe fareleri göremiyordum anne.
RULİN- Çıktık.
Hayır.
Kaçtık.
Kır şunu. Kır dedim. Kır hepsini.

kustum. Kimse bilmedi.
Kusmuğum beyazdı.
Süt kusuyordum.
Okulu terk ettim.
Herkes üniversite mezunu mu?
Hem açık öğretimde evden okuyorsun.
Tekrar sınava girerim, ne olmuş yani.
SAJEN- Uyuyorum günlerdir. En sevdiğim pozisyonda. Michalengelo'nun Pieta'sının sen. Saçlarım incecik.
Anneminki gibi. Hayır, kazıtamam.
İstemezdi. Saçlarımı kazıtırsam biz olamayız. Annem saç severdi. Saçlı heykelleri de severdi. Benim resimlerimde kadınların hepsinin saçları anneminki gibi.
Loreal, açık küllü sarı.
RADEN- Her şeyi saklamış. Ölmeyelim diye.
Babam.
Her şeyi saklatmış o osuruklu adama. Bıçaqlar kör, sandıktaki tüfek kayıp. Ölmek isteyen kim?
Niye ölelim biz?
Ölümün soracaklar nasıl olsa?
Ah acımız büyük, ah ne iyi kadındı. İstanbul hanmefendisi.
Ulan siz ne bilirsiniz.
Ölüm bu, ölüm ama benim annemin ölümü.
Bu başka, ölüm ne biliyorum.
Yeniden bir olmak sadece.
Tek istediğimiz bu.
Peşimize takılan herifin dürbünü var. Kırk yıldır hizmetçi, annem sevmeye. Annem hizmetçileri sevmeye. Eve temizliği geldiğinde bütün gün en üst kattaki odada boşluğa bakardı. İstanbul'u gördü.
1046 kilometre öteden.
Annem görürdü.
Biziz okşardı.
Annemin en çok ellerini severdim.
BERARIS- Müziği durduramıyorum.
Müziği durduramıyorum, kafamda müzik çalıyor.
Susmuyor, müzik kürek seslerine karışıyor.
Annemin üzerine toprak atıyorlar.
Gidelim buradan.
Gidelim.
RULİN- Tamam.
SAJEN- Tamam.
RADEN- Tamam, gidelim.
X- Müziksiz bir hayat düşünemem.
Türkler hep böyle, kaç klasik sanatçınız var?
Müzik bu ülkede barınmaz.
Dışarı çıktınız mı?
SAJEN- Hayır.
RULİN- Hayır.
RADEN- Hayır.
X- Doğru mu söylüyorsunuz?
BERARIS- Evet.
X- Tamam.
İnanıyorum.
RADEN- Yarın gelecek mi?
X- Evet. Tam altıda gün aydınlanacak. Senin için.
RULİN- Benim için gün altı buçukta aydınlandı.
SAJEN- Yediyi bir dakika geçmezdi.
BERARIS- Yedi buçuk hayata yayanmanın saatiydi.
X- Saymayı biliyorsunuz ya, işte resim de heykel de matematik.
BERARIS- Nisan'ın ortasını ömrümün sonuna kadar sevmeyeceğim.
Annemle aramdaki başka türlü açıklanamaz.
X- Senin kalbin temiz.
İsimlerin de yazgısı olduğuna inanıyor musun?
BERARIS- Evet.
X- Söz ver o halde.
BERARIS- Ne için?
X- Beni asla terk etmeyeceğine.

BERARIS- Seni seviyorum.
X- Çok mu?
(Sessizlik)
BERARIS- Seni seviyorum.
X- Ne kadar?
(Sessizlik)
BERARIS- Seni seviyorum.
(Sessizlik)
X- Cevap ver.
BERARIS- Karım acıktı.
SAJEN- Yemek ye.
BERARIS- Para yok.
SAJEN- Babam?
BERARIS- Vermiyor. Kaç para var sende?
SAJEN- Hiç.
BERARIS- Sigara içmem gerek.
SAJEN- Benim de.
BERARIS- Susar mısın?
SAJEN- Unutmak istiyorum. Karım çok acıktı.
BERARIS- Sus dedim sana.
SAJEN- Şarkı söyler misin?
BERARIS- (Sessizlik)
SAJEN- Lütfen.
BERARIS- Painted bird -- it's absurd
Just a tainted bird -- hurting their twisted nerve
I hear your sorrow -- maybe tomorrow
You'll lose your sorrow
When a fated weather will cleanse away
That painted feather -- and all that sorrow
AND ALL THAT SORROW.
RULİN- Hiçbir zaman onun gibi iyi resim yapamadım.
Annem bir dehaydı, dehasını kimseye göstermek istemedi.
Biz beş kişiydik.
Nisan, en korkunç ay.
Karım çok aç.
RADEN- Üç yıl aç gezdim.
Senin çektiğin açlık benimkinin yanında hiçbir şey.
X- Seni adalet vermen için doğurdum.
İnsan ismiyle yaşar.
İşitecek kulakları olanlar işitsin.
Devam etmeye söz vermiştin.
RADEN- Sözümlü tuttum.
RADEN- Üç yıl hiç sevmedim.
Üç yıl hiç dışarı çıkmadım okuldan.
RULİN- Okulumu bıraktım, dört kez.
Dışarıda ne kadar yesem de doymuyordum.
Yemek var mı?
Saat kaç?
BERARIS- Fare zehiri. Kutu kutu...
Yemek ister misin?
RULİN- Lafı bile korkutucu.
BERARIS- Nefesim kesilsin istiyorum.
Annem gibi nefessiz kalmak istiyordum.
Saat kaç?
RULİN- Müziği aç.
SAJEN- Çok acıktım.
RADEN- Sıfır derece ve 180 derece, merkez.
30 derece ve 150 derece.
Dördümüz birbirimizi tamamlarız.
RULİN- Hiçbir şey anlamıyorum.
SAJEN- Annemi çok özledim.
BERARIS- Kimse ağlamayacak.
Aciz değiliz, ağlamayacaksınız.
RADEN- Dördümüz de sırayla birbirimizi tamamlarız.
Işık merkezden yayılır.
Merkez sıfırdır.
RULİN- Sıfır yutan elemandır.
SAJEN- Merkezdir yani, her şey oradan geçer.
RADEN- Güneş de o noktadan doğar.
Kocaman bir sıfır hepimizi aydınlatır.
BERARIS- Birbirimizi görmeden.
Aynı anda.
İlk defa.
SAJEN- Doyacak mıyız?
RULİN- Hepimiz birden mi?
BERARIS- Evet.

Bunu istiyordum.
Aynı anda.
RADEN- 0, 30, 150, 180
SAJEN- Tılsım bu.
RADEN- 30-120-30
30-120-30
BERARIS- İki yanda duran, ortadakinin yarısı.
Tek taraftaki dörtte biri.
X- Kalbin dört odacıklıdır.
Kalbim her akşam göğsümü doldurur.
Sabah boşaltırım.
SAJEN- Annemi çok özledim.
X- Genlerin de şekilleri var Sajen.
Bilimle sanat kavuşunca ne olur?
BERARIS- Mükemmel olan.
RADEN- Muhteşem dört sayıdan yarattı.
SAJEN- Aynı ırktanız.
BERARIS- Aynı ırktanız.
RADEN- Aynı kandanz.
X- Adalet yeniden yaratılır, onu içinde tut.
RULİN- Heykellerdeki açılar ve şekiller. Yıldızlar.
BERARIS- Biz beş kişilik bir aileyiz. Bir yıldızın noktaları gibi.
X- Kalbin dört odacıklıdır Beraris.
Küçük olan ortadadır.
RADEN- Sıfır.
BERARIS- Sıfır.
Saat altı.
Vakit tamam.
(Uzun bir halatın tam ortasına, uçlarından gemici düğümleri ile bağlanmış farklı uzunlukta dört ip performans kişilerinin boyunlarına geçerken aşağıdaki görüntüler geçer. Performans kişileri 0-30-150-180 derecelik açılara uyacak şekilde birbirlerine sırtlarını dönmüş şekilde dururlar. 0 ve 180 derecelik açılarda olanların ipleri uzun ve kısa olarak ayarlanıp dört performans kişisinin de birbirine eşit uzaklıkta, birbirlerini görmeyecek şekilde durmaları sağlanır. Müzik güttükçe yükselmelidir, son görüntüden önce yoğun beyaz ışık tüm mekan(ları) aydınlatır ve performans kişilerinin gözleri kapanır,hepsi bir bebek gibi meme emecesine dudaklarını oynatmaktadır, performans kişilerinin donuk suratları çözülmüş, mutluluk ifadesi her birinin yüzünde açıkça görülmektedir. Her saniyenin tiktakları duyulacak şekilde on beş saniye sonra tüm mekanlar karartılmaktadır.Karanlıkta Beraris'in sesi duyulur. Sesi çocuksu ve mutludur.)

Saat zili çalar. Görüntü: Saat 6:00
Memeli bir hayvanın yavrusunu emzirme görüntüleri.
Saat zili çalar. Görüntü: Saat 6:30
Çocuk emziren kadın resimlerinin görüntüleri.
Saat zili çalar. Görüntü: Saat 7:00
Çocuk emziren kadın heykellerinin görüntüleri.
Saat zili çalar. Görüntü: Saat 7:30
Memeli olmayan kadınların görüntüleri.)

BERARIS'in SESİ:
(Şarkıyı söylemez, dizeleri okur.)
Painted bird -- it's absurd
Just a tainted bird -- hurting their twisted nerve

I hear your sorrow -- maybe tomorrow
You'll lose your sorrow
No more sorrow...
Now we're painted birds -- mocking that twisted nerve

It's absurd...

İKİNCİ BASKI

Zamanın muhteşem acımasızlığı size neyi öğretecek?

KORKUNÇ AMA ÇOK KORKUNÇTUR YAŞAM

Esin, 2012
70,5X58,5 Cm
Tuval Üzerine Karışık Teknik, Mixed Media On Canvas

■ *Hafifliğin ve göğün efsununa kapılmamak için ellerini her gün kanıyla ve yarasıyla ovan bir delinin yuvası olabilir ancak dünya, kalanı için yamaç parasütü, kent turu, mavi yolculuk falan.*

OZAN UTKU AKGÜN

Uçurumun dibinde duruyor, ölmüş. *Zaten öncesinde zamkla sıkıştırılmış olmalı beden, yapılandırıldığı yerden dağılmış, porselen bir vazo gibi diyen küstahlık etmiş olur.* Çünkü porselen bir vazo gibi değil. Çünkü siz, sevgili bay, bunu kolayca yapabilirsiniz: Belki bir gün bir yerde, muhtemelen Mardin’de, *telkâri işçiliğini* övmüşsünüzdür. *Emek ve zarafet* demişsinizdir belki ve insan elinin zaferini kutlamışsınızdır. Övgüye ve kutlamaya kısa bir ara: Allah, küçük mekteplerine soruyor: Zamanın muhteşem acımasızlığı size neyi öğretecek? Cılız bir yanıt: Bir zamanlar başımı okşayan bu tatlı el, bir gün kasıklarımı yırtacak ve kelle derimden kendine bir çalgı yapacak. Allah diyor ki: Yanıtları değiştirdiğiniz gün, kelle derisi geri bağışlanacak. Küçük mektepliden hem doğru hem yanlış bir yanıt: Evet, ama bu seni ilgilendirmez. Biz bunu aramızda halletmeyi öğrenmeliyiz.

Uçurumun dibinde duruyor ve kargalar, ileride, bok gagalıyor. İki olgu arasındaki bağlacın zayıflığına boyun eğmemeli: **Uçurumun dibinde duran** göze almamız, **uçurumun dibinde duran**la baş edemediğimiz için kargalardan bahsediyoruz. Kargaların canı cehenneme, insanın kesesine bakmayı öğrenmeden doğadan ve yaban-uyumdan bahsedene fetişist, duyarlı kalbini kendi elleriyle parçalamayı öğrendiği gün olgular arasındaki uzaklığın yasını tutacak ve telkâri işçiliğini övmenin utancını kesesinde taşıyacak: Hakiki bir keseden bahsediyorum: Göğüs yırtmacında lop-et olarak sallanan *fazlalıktan*. Bu fazlalığa ihtiyacımız var. Hafifliğin ve göğün efsununa kapılmamak için ellerini her gün kanıyla ve yarasıyla ovan bir delinin yuvası olabilir ancak dünya, kalanı için yamaç parasütü, kent turu, mavi yolculuk falan.

Şimdi kısa bir ara, küçük mektepli bir bildiri okuyacak: Söylemek isterim ki, altından çekirtsek, üstünden tıkıştırarak, yanlardan sıkıştırarak da korkunç ama çok korkunçtur yaşam; ama söylemek isterim ki yaşam asla bir bahane değildir. Yaşamın kendisi gelir; bütün korkunçluğuyla, açıklığıyla, kör edici ışığıyla bir bahane olmamak için *gelirir*. Sizin birbirinizi sevmeleriniz mesela. Siz, birbirinizi sevmelerinizin sadece sizi ilgilendirmediğini öğrendiğiniz gün, daha fazla “ben kimim?” diye sormayacaksınız. Çünkü bu soru sahte. Çünkü artık bu soruya ben sizin yerinize de inanmıyorum. Çünkü bu gaddarlığın, çünkü bu despotluğun, bu şiddet yüklü küçümsemem, sizin kurtuluşunuz olacak. Çünkü sizin incinen göğsünüz meselenin hakkını veremedi. Yanıldık, kabul edin.

Allah parmak kaldırıyor, diyor ki: Bu şaşal doğru mu söylüyor bilmiyorum ama, hatadan ve kulluktan bahsetmekten sıkıldım, biraz da gelecektekenden bahsedelim. Görünmez görünebilirliklerden ve olumsuz olabilirliklerden ve doğumsuz doğabilirliklerden. Ne dediğimi anlamamız mı? *Arkadan bir ışık huzmesi parmak kaldırıyor, diyor ki: Ben çok anlamadım ama niyeti sezdim.* **Uçurumun dibinde durandan bahsetmekle başlayabiliriz.**

Nazmiye-Ayşe-Bekir, 2012
55x40 cm, 140x232cm
Tuval Üzerine Karışık Teknik, Mixed Media On Canvas

KOMŞULARDAN HİÇ SES ÇIKMADI

Hepsi manzarayı görebilecek en güzel odalarına geçip perdelerinin arkasından olan biteni merakla izliyordu.

COŞKUN KİRAZLI

Kahvaltıda kimse konuşmuyordu. Biri oğlu, diğeri gelini olmasına rağmen ‘dede’ diye seslenen yaşlı adam somurtkan bir hâlde masaya oturmuş, sanki bir yere yetişecekmişine lokmaları hızlı hızlı ağzına atıyor, hemen arkasından höpürdeterek çayını içiyordu. Oğlu ise tam tersi bir hâlde hayattan ya da kahvaltıdan memnun görünmeyen bir yüz ifadesiyle fakat başka da şansı olmadığı için masadakilerle idare ederek midesine bir şeyler atıştırıyordu.

Karısı her zaman yapacak bir iş bulur, onlar kahvaltı ederken bahçedeki ocakta tencerelerin altına odun koyar, tavukların yemini verir, sonra muhtemelen bir şeyler almak için eve koşar, evin ahşap ikinci giriş kapısını sonuna kadar açar, o sırada kendiliğinden kapanması için takılan yaydan kadın çoktan mutfağa girmiş olurdu. Yaşlı adam kapının sert kapanması meselesine o kadar taktığı ve bir türlü yavaşı kapatmayı öğretilmediği için açında yemekle beraber “hay avradını siktüğimin kapısı hay!” der, kafasını sağa eğip bir iki saniye sonra tekrar yemeğine devam ederdi. Aslında ettiği kahvaltı ona göre öğle yemeğiyle kahvaltı arasında bir atıştırmaydı ve gelin ona göre çok geç kalktığı için bu kadar sinirliydi. Hasta olmadığı müddetçe gün ağarmadan kalkar, namazını kıldıktan sonra gelinin kendisi için hazırladığı ama artmış gibi de görünen akşamdan kalma yemekleri çoğu zaman ısıtmadan, nadiren de ısıtarak yerdi.

Bu sabah da dolapta bulduğu ıspanağı yoğurtlayıp eline geçen ekme dilimleriyle kahvaltısını yapmış, sonra “gocaoğlu” diye çağırıldığı tarlasına gidip dikmelerinin çevresini dağılmış çalı, diken, ot ne varsa elindeki tırpanla hepsini kesmişti.

Eve geldiğinde oğlunun hâlâ uyuyor olduğunu görünce: “Pezevenk herif! Yatmakta başka bi şey bilmez, bağ-bahçe dağ olmasın” diye gelinine bağırıp çağırır, zavallı kadın da onu bastırmaya çalışır; “Sen gocaaa hacı adamsın dede, bu yaşta ağzına küfür yakıştıya mi hiç? Git otur, tepşihini çeksene sen” derdi. Bu sabah da yine aynı manzara yaşanmış, yaşlı adam fazladan gelinine de küfürler savurduktan sonra odasına geçmişti.

Yatağında uyanık ama gözleri kapalı olan kocası ise tüm konuşmalara kulaklarını tikamış halde üç-dört yerinden yamalı pijamasından kaskıklarını kaşıyarak kahvaltuya kalkmış, günaydın yerine geçecek bir şeyler bile demeden, kaba saba cümlelerle her zamanki gibi babasına olan hincini karısından çıkarıyordu.

Ama kadın son olanlardan sonra orali bile olmadı, hatta onu yok sayıyordu. Önceden böyle susmaz, hemen ağzının payını verirdi kocasına. Hatta birçok kez en ufak bir şeyden evliliklerinin yanlışlığı sonucuna varır, onun yerine başkasıyla evlenseydi değerini nasıl da bileceklerinden sitem eder: “Senin yerinde olsaydım ben gibi kadımı her yere cebimde taşırdım, ama yok, kurban olduğum allah, soyu kuruyasica bir yere vermiş beni...” diye bağırıp çağırırdı.

Hatta bu söylediklerinin bir kısmını misafirliğe gittiklerinde komşuların önünde bile derdi. Kocası ise utana büzüle gülmekten başka bir şey yapmazdı. Aile içinde somurtkan, pasifliği ve sessizliğiyle diktatör bir kocayken, sokakta, mahallede, kahvede herkes ‘şeker gibi adam’ derdi onun için. Kimseye bir zararı da dokunmamıştı hiç.

Bir gün kadın oturma odasındaki kanepelerin -onlara hep çek-yat derler- içindeki eski eşyaları temizlerken, üzerlerine işaretmiş gibi anlamsız çizikler atılmış üç dört tane CD bulmuş sonra da konu komşudan bulunduğu müzik zannedip VCD player’a takmıştı. Temizliğine devam ederken birden seks esnasında çıkan inilti sesleri gelmeye başladı. Kadın için görüldüğü şeyler dehşet vericiydi! Birbirlerine dildolarla anal seks yapan toy çocuklar, göbekli kel adamların torunları yaşındaki parlak oğlanları sikmesi, ağızlarına döllerini alması... Ormanda üç-dört çapuluğunun ecnebilere tecavüz etmesi, polis coplarıyla dövülen, acı mı çektiği ya da zevk mi aldığı belli olmayan yoldan çıkmış insanlar... Kadın televizyonun önünde bir an donakaldı, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Yüzü cesede dönmüş hâlde, gözleri yerinden çıkacakmışcasına prizden kabloyu çekti, elindekileri savurup doğruca abdest almaya gitmiş, namazda bir yandan sureleri okurken öbür yandan da görüntüleri hatırlıyor, kocasına lanetler okuyup, akşam işten dönüşüne kadar ne yapacağını şaşırılmış hâlde oradan oraya dötüyor, koşturuyor, tabak-çanak kırıyor. Nihayet kocası gelip eve girdiğinde elindeki CD’leri adamın kafasına fırlatmış, “Tüh, namussuz herif seni, soyu kuruyasica!” diyerek suratına da tükürünce adam bir afallamış ama sonra hemen üstüne çıkarak adam da ona bir tokat atmıştı.

Yaşlı adam o günlerde 3-4 ayda bir yaptığı üzere öteki ilçede yaşayan oğullarını ziyarete gitmişti ve her ziyaretinde olduğu gibi her birinde bir iki gün kaldıktan sonra, “Buralar beni daraltıyor” deyip geri bağ-bahçesine dönmüştü ve hiç bir şeyden haberi olmadı.

O geceden beri kadın hiç kocasıyla aynı odada bile yatmamış, 1-2 köy mesafesindeki annesi hariç kimseye bir şeyden bahsedememişti. Ne diyeceğini bile bilmiyordu, kocasının ibne olduğunu, göt veren olduğunu ya da göt verenleri kendisine tercih ettiğini mi deseydi.

“Bak kızım, ortada çocuk yokken de yoken ve ona da ümit kalmamışken, vakit geç olmadan hemen boşanmak gerek” dedi. Babasının Almanya’dan gelen emeklilik parasının ikisine de yeteceğini, böyle bir soysuz sapık yanında daha fazla kalırsa ak süttünü helal etmeyeceğini, iki dünyada ellerinin yakasında olacağını ekledi. (Annesinin bu cevabı vereceğini mi düşünüyör? Çünkü annesine söylediğini okumadık.)

Annesinin zavallı bahtsız kızı, ne yapacağına karar verene kadar koca evinde ayrı yatak odalarında günlük işlerine devam etmeye çalışmış, dedenin de olanları

duymasını engelleyerek kendi çapında aile namusunu koruyabilmişti. Arada bir kocasıyla yalnız kaldıkları zamanlarda -ki bu zamanlar gerçekten çok, çok nadirdi- ona boşanmaktan bahsettiğinde, kocası böyle bir şeyin olmasına izin vermeyeceğini, bunu yaparsa onu yaşatmayacağını, her şeyi nasıl da kafasında kurduğunu, bir akşam iş çıkışı tezgâhta film satanlardan aldığı CD’lerin böyle saçma sapan şeyler olduğunu, kendisinin bile bakmadığı bir kaç film yüzünden boşanırsa, ailesinin şerefine beş para edeceği için onu yaşatmayacağını tekrar edip duruyordu.

Söylediklerine inanmak istiyordu, gayet de mantıklıydı aslında, evet evet olay tamamen böyle olmuştu, hay allah nasıl da kurmuş, nerelere çekmişti bir CD’leri, gibi bahanelerle kendini yatıştırma çalışsa da evliliği boyunca geceleri kocasını yatağında beklerken, o geç saatlere kadar yan odada sesi kısılmış hâlde televizyonun ışığıyla kalıyor, ciivelere, kokularla, kadınlığı kullanarak onu baştan çıkarmaya çalıştığında ne bir erkeklik hâli, ne de bir azgınlık görüyor, bununla da kalmayıp “Kötü kokuyorsun” diye azarlanıyor, sonra sırtını dönmüş ve donmuş kocasının horlamaları arasında yalnızlığı ve göz yaşları içinde uyumaya çalıştığı geceleri aklından atamıyordu.

Kadın el ne der korkusuyla en yakın komşularına bile derdini açamadı, hocaya-doktora gitmek istediye de, kocası bunu duyduğunda daha çok kendisinin doktora ihtiyacı olmuştu.

En son gözünü morartınca zavallı kadın komşularına bir şey demeden dedeye “Allah ısmarladı” diyerek evden çıktı. Yaşlı adam da o kadar kavga gürlütünden sonra o çok sevdiği bağ bahçesini bırakarak şehirdeki oğullarının yanına taşındı. Her tarafta onların dedikodusu doluyordu, kimisi kadının nankör olduğundan, gül gibi adamı bırakıp gittiğinden, kimisi adamın ya da kadının, birinden birinin kırsı olma ihtimalinden -ortada çocuk olmayınca ayrıllıklarının en çok kısırlıktan kaynaklanabileceğine yolmuştu-, muhtemelen de kadın kısmısının böyle olduğundan... “Para da bir yere kadar işte, huzur olması gerek şekerim”lere... Daha bir sürü şey konuşulduktan sonra mahallede asıl curcuna muhtarın boşanma davasıyla ilgili zarfı adına vermesiyle koptu. Adam zarfı açıp okuduktan sonra birkaç gün boyunca evinden çıkmadı. “Zavallı adam, kafayı mi yedi ne?” diyordu konu komşu. Derken birkaç gün sonra evin içinden bir şeylerin kırılma sesleri gelmeye başladı. Adam evdeki bütün eşyaları deviriyor, camları indiriyor, hatta televizyonu bile camdan dışarı fırlatıp her şeyi kırıp döküyordu. Komşulardan hiç ses çıkmadı, hepsi manzarayı görebilecek en güzel odalarına geçip perdelerinin arkasından olan biteni merakla izliyordu. İzleyemeyenler içinse ilk akşam dedikodusu buluşmasında çaylar, kahveler eşliğinde her şey abartısıyla anlatılacaktı:

“Kadının demesine göre adamceğiz kısır, ama bize sorarsan kadında var kusur. Anasıyla birlik edip adamın şah damarına dokunmuşlar. Hocaya da

danışmışlar, doktora da. Sonra anası olacak kadın demiş; ‘Bak kızım, çokluk çocuk da yok, o yaşlı herifle soysuz kocanın yanında güzelliğini, hayatını mahvedeceksin... Benim param ikimize de yeter, sonra belki dengine göre birini de buluruz... Çocukların olur, torunlarını severim ben de. Dul kalacak değilsin ya! Boşanmaya allah bile izin vermiş. Kocandan mı korkacaksın?’ diye.

Ağzı var dili yok adam da pek ses çıkaramamış karısının laflarına. Belki de kızgınlıkla söylediği bir şeylerden sanmış zaar. Kadın kısmı bu, olanı da konuşuyor olmayı da. Boşanma kağıtlarını görünce, adam kafayı yemiş gibi ne evden çıktı ne bi kelam etti. Yuvasını da yaşanmaz hâle getirince almış dedesinin pompalı tüfeğini düşmüş karısının peşine. Ana-kız bahçede maydanöz dikerece oracıkta serivermiş yerlere... Sonra bir de kendine sıkımsı tam kafasından... Her şey kaşla göz arasında oluvermiş dediklerine göre. Ne yaparsın anacım, yuva bozulmaya görsün bir kere, arkası ip söküğü gibi geldi işte...”

Zyprexa Blues

o kediyi kesersen adını Yanlışlık koy tebeşir fırlat suratıma!

koşarım...

boynumda aslı kravat, palamar niyetine hücum ediyorum, derin oynuyorum, derimle oynuyorum,vücuduma anlatıyorum kendimi: artık sikimde değilsin istersen git Arizona’ya yerleş!

işte asiyorum kendimi çocukların lades kemiğine gözgöre göre kimse atamamalı imzasını neşterle bileğine!

o kediyi kesersen operaya yazılırım boynun için bir konçerto yazarım güneşe bakarım dudaklarım krem sürerim ve stirim greyderi üzerine...

kalbin manasına atılan tokatlar ruhun kemiğine savrulun falçatılar

işte arz ediyorum kendimi ağlayarak gökyüzüne doğru kaybolan bir balon gibi enkaz ve çimento arasındaki kelimeler gibi bir kemiği bir başka kemiğe lehimler gibi

lehimler gibi; bana temas eden ama değemeyen beni yatıştırın ama teskin edemeyen gecenin ennn omurgalı yerlerinden çıkıp gelen bu kelimeleri işte...

tebeşir yazıyorum öğretmen ölü buradan gitmezsen okulunu basarım! o kediyi beslersen,gözüme gözükme SIKERİM!

Uluver Oksal Tiryaki

Zehra, 2012, 89x69cm, Tuval Üzerine Karşık Teknik, Mixed Media on Canvas

İKİNCİ BASKI

BAZALI YATAKLARIN AVANTAJLARI SAYMAKLA BİTMEZ

Bir çocuk ölümü haberinin her sözcüğünden yoksulluk fıskırdığında insanın utançla sıkışması gereken bir kalbi vardır.

"Baza aniden kapanınca kitabını arayan Zehra'nın başı yatakla sandık arasında sıkıştı. Odaya giren 8 yaşındaki Kadir, ablasının hareketsiz olarak yerde yattığını görünce durumu hemen salondaki annesine haber verdi."

BELİZ GÜÇBİLMEZ

Bu haberin olduğu gazetede belki de bazalı yatak üreten şirketlerden birinin reklam tanıtım müdürünün reklam-söyleşişi vardır.

"Bazalı yatakların avantajları saymakla bitmez, öncelikle yatağı yerden yükseltir, ki bu hem sağlıklı bir uyku, hem de yerden gelecek tehlikelere karşı

güvenli bir korunma demektir.

Bazalı yatakların avantajları saymakla bitmez; evdeki bütün fazlalıkları kaldırabileceğiniz, güvenli bir saklama ve depolama alanıdır."

Bazalı yatakların avantajları saymakla bitmez...

Bazalı yatakların avantajları...

Bazalı yataklar...

Bazalı...

İnsanın sekiz yaşındayken görmemesi gereken şeyler vardır ve dokuz yaşındayken ölmemesi gereken ablaları vardır. İnsanın dokuz yaşındayken bir yatakla bir baza arasında sıkışmaması gereken bir başı vardır. Salondaki bir anneye söylenmeyecek şeyler vardır. Bir çocuk ölümü haberinin her sözcüğünden yoksulluk fıskırdığında insanın utançla sıkışması gereken bir kalbi vardır.

BÜTÜN ESİNTİLERLE VE KÜLLERLE, TAPILASI ÖLÜMCÜL TITREŞİMLERE

SÜREYYA AYLİN ANTMEN

alevden bir atın sırtında üç gül kurudum sessizlik dağında erdim yıkılmış göğe gövdenin sarıncıları konuşsun, yürüştün yeraltı suları o alevden at kara güller ardından

savrulsun bütün esintilerle ve küllerle, tapılası ölümcül titreşimlere ne söylediysem bir rahmin iç sesi gibi gürleyen dağlara söyledim uzağın kendisine döndüştüğüm susmuş bir ağza söyledim

bizi birleştiren bir yaprak açıklığıydı, seni bildim bizi birleştiren, örtülmüştür artık göğün utkulu yeliyle sınırların sözcüklerden geçtiği son gecede

Seyit-Yasemin, 2012, 110,5x170 cm, Tuval Üzerine Karşık Teknik, Mixed Media on Canvas

Bahar-İsmail, 2012

35,5x40cm, 35,5x34cm

Tuval Üzerine Karşık Teknik, Mixed Media on Canvas

ÖLÜ ÇOCUKLAR İÇİN BİR MÜJDESİ YOK ALLAHIN

Bizi bilen, bizden haberi olan bir Allahın kulu da yok.

BELİZ GÜÇBİLMEZ

Allahın ölü çocuklar için bir müjdesi var mıdır? Bana deseler ki "bir soru hakkın var, sor Allah'a", onu sorardım. Her yerde çocuklar ölüyor. Hep çocuklar ölüyor. Belki biraz utanırdı.

Bina yıkılınca her yerde moloz oluyor. Kum oluyor her tarafta, toz. Tozdan göz gözü görmüyor. Kum gibi iniyor sonra hep. Kum ateşi söndürür derler.

Burada çok kar olur. Bu sene sanki her zamankinden çok. Kar eriyince su olur. Su ateşi söndürür derler.

Yan çadırda yangın çıkınca hepimiz koştuk, kendi canımızdan da korktuk. Naylon çadırlar çıra gibi yanıyor. Naylon çabucak tutuşuyor. Naylon yanarken, Allah seni inandırısın, böyle sanki korkmuş bir çocuk gibi kucağına tırmanmaya çalışıyor. Kurtulamıyorsun.

Bahar kızla İsmail oğlana gelip yapıştı yanan naylon, sonra da Mikail gitti. Burada kalmak iyi değil de, çocukların gitsin istediğimiz yer ora değil.

Kum ateşi söndürmüyor, su ateşi söndürmüyor, ölü çocuklar için bir müjdesi yok Allahın, bizi bilen, bizden haberi olan bir Allahın kulu da yok.

Biz artık hiçbir şeye inanmıyoruz.

SESSİZLİK VE KEDERLİ ŞEYLER

Geçmişin sesleri odalara dolarken, derin bir yalnızlık kalpleri gölgelerken, kimse tarafından beklenmezken...

Gelecek zaman çekimi artık dilden düşmüşken, bir uçurum usulca büyürken büyürken...

SÜREYYA KARACABEY

Kapıları rüzgar açıp kapatırken, geçmişin sesleri odalara dolarken, derin bir yalnızlık kalpleri gölgelerken, kimse tarafından beklenmezken, sırdaşlar çoktan uçup gitmişken, gece çok uzunken hep uzunken ve onun kimsesizliğine uyku bile uğramazken, kalabalık bir geçmişin hayalleriyle konuşulurken, beklerken, beklemekten korkarken, planlanacak günler eksilirken, çocuklar büyümüşken, düşlerin kızillığı solgunlaşmışken, yağmurun ve güvercinlerin sesiyle arkadaş olunabilinirken, aynaların üzeri daha sık örtülürken, kaçırılmış fırsatlara iç çekilirken, bir son nereye açılır diye düşünülürken, işlemeli örtüler solarken, ucu çatlamış porselenlerde gelinlik hatrasına ağlanırken, gelecek zaman çekimi

Fikriye, 2012,

38x35cm

Tuval Üzerine Karşık Teknik, Mixed Media on Canvas

artık dilden düşmüşken, bir uçurum usulca büyürken büyürken, bütün zamanlar iç içe geçmişken yaşlılık gelir ve yalnızlığın uçurumuna düşüverir aniden. Gerisi sessizlik ve kederli şeyler.

BİZ HİÇ KİMSEYDİK, BİR ŞEY OLDUK

Sırt etimde göz büyüklüğünde bir delik. Oradan dünyaya bakıyorum. Hevesi çekilmiş, kupkuru bir çöl.

Şâmil Yılmaz

Bu yazılmadı: Sekiz bütün ekmeğ arasına kaşar, üç yüz gram zeytin, iki buçukluk kola. Bazen bir buçuk kilo domates, iki avuç yeşil biber. Yirmi yumurta. Her seferinde tam çıkacakken hatırlayıp geri döndüğü kısa Tekel 2000'ler. Altı paket. "Abi" diyor. İnşaatkilerden en genci. Zayıf. Bayat ter kokuyor. Yeşil bir kazağı var. Yoluk yoluk. Sırtında göz büyüklüğünde bir delik. Açıkta etine takılıyor bakışım. Elim ayağım kesiliyor. Sol üst sıradaki dişlerinden biri kararmış. Kökü örtün pembe derinin de rengi bozuk. Bu yazılmadı, kim niye yazsın... Kışın sonunda başladı inşaat. Onu fark ettiğimde yaz ortasıydı. Ara ara katlar arasında gezinen gölgesini tanıyorum. "Ağbi," diyor. Bir gün ekmeğlerden birini salama dolduruyorum. "Bana mı?" Şaşkın. "Sana." "İnşaatla ayıplarlar ağbi." "Burda ye." Dönüp inşaatla bakıyor. "Olur." Siparişleri bir koşu bırakıp geliyor. Dükkânın önüne iki tabure çekip oturuyoruz. Sonra biz bunu her öğle yapıyoruz. Pazartesileri çalışmıyor. Merkezdeki kafelere gidiyor. Kızlarla oğlanların birlikte oturduğu "ortamlar". Kimseyle göz göze geldiği yok. "Utaniyorum ağbi. Ateş basıyor." Saatlerce önüne bakıp uğultuyu dinliyor. Üç çay, küçük cam bardakta. İki buçuk liradan yedi buçuk lira. Bu yazılmadı, kim niye yazsın... Çıkınca sokaklarda dolaşıyor. Bazen gözüne bir kız kestirip takip ediyor. Başına bir şey gelmesin, it kopuk dadanıp rahatsız etmesin diye. "Valla öyle." Kızlar farkında değil. "Olur mu! Korkarlar ağbi..." Bir taksici çevirip trafikte kayboluyorlar. Uzaklaşan taksici bakışını hayal ediyorum. Elleri cebinde. Buruk. Hissettiği duyguyu tanımlıyor. Hep sola eğik başı küçükken tutulmuş. Aylarca kimseye elletmemiş. "Büyük ağrı," dedi.

Anlar gibi oldum. Bir gün rahmetli dedesi tuttuğu gibi- "Ondan herhâlde, böyle kaldı." Gece nerede yattığımı soruyorum. Döşek seriyorlarmış yere. Kendinden üç-dört yaş büyük iki oğlanla uyuyor. Susup göz göze geliyoruz. Bakışlarını kaçırıyor. Bu yazılmadı, kim niye yazsın... Bir gece rüyalanıyorum. Sırt etimde göz büyüklüğünde bir delik. Oradan dünyaya bakıyorum. Hevesi çekilmiş, kupkuru bir çöl. Fırtına çıkıyor. Çöl sırtımdaki delikten içime, böyle avuç avuç- ağzımda camı bir kurulukla uyanıyorum. Sanki kum çignemişim. "Gece bana gel. İçelim biraz. Olmaz mı?"

Geliyor.

Biz o gece adsız bir şeyde bütün oluyoruz. Hiç kimseydik, bir şey oluyoruz. Ben onun korkusunu seviyorum. Sola eğik boynunu öptüğümde orada olmayan ağrısını seviyorum. O benim cam kurusu ağzımı ıslatıyor. Bendeki çölü tanıyıp çıplaklığımı o çöle seriyor. Ben bunu seviyorum. Onlar sonra "... bardaktaki parmak izi"ni saçlarımdan toplamadılar. Karnımdan, oyluğumdan, dirseğimin yumuşak iç yüzünden toplamadılar. Ben şimdi bunu düşünmeyi seviyorum. Biz birbirimize iz kalıyoruz. Ben bunu düşünmeyi seviyorum... Sonra bir şey oldu; ben şimdi unuttum- bir şey oldu. Ben o gece arada durup kapalı perdelerle baktım. Her şey bitmişti, kapılara baktım. Onun gözü duvarlara takıldı. Bize bir şey oldu. Karanlıkta uzanıp yabancı sesleri dinledik. Hevesle deşet arasında kaybolduk. Bize bir şey oldu. Ben ona "Sıra bende" demedim. Ben bunu ona demedim. Bize olan şeyin kelimelerini bilemedik. Biz ne yaptık ve ne hissettiysek sustuk. Hiçbir şey demedik. Ben şimdi size ölümümü yazamam.

Ercihan, 2012,

70x54,5 cm

Tuval Üzerine Karşık Teknik, Mixed Media on Canvas

Hevesten deşete, istekten endişeye, meraktan biçğe düşen o geceyi anlatamam. Gün ağırırken bize bir şey oldu, yazamam. Biz hiç kimseydik, bir şey olduk. Sonra kaybolduk.

Bu yazılmadı, kim niye yazsın...